

Horváth Károly – Bereményi Géza :

LAURA

Librettó két részben

Főszereplők :

LAURA

FÁSKERTI, *Laura apja*

FÁSKERTINÉ, *Laura anyja*

BALASKÓ

BALASKÓNÉ

MADARÁSZ ZSOLT, *államtitkár*

MADARÁSZ CSABA, *Zsolt bátyja*

ZSUZSA, *Zsolt felesége*

ZEUSZ, *hajléktalan*

LÁNY

FÉRFI 1

FÉRFI 2

I. FELVONÁS

1. jelenet

BUDAPEST, KELETI PÁLYAUDVAR

GYERMEKHANG: *(ő az akadozó hangon felolvasó narrátor)*

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer 1988. április 6-a, amikor már minden készen áll, de még semmi sem volt készen Magyarországon egy Budapest tulajdonnevű városban.

Amikor a korabeli elit már nem tudott a régi módon uralkodni és kezéből kicsúszott a kezdeményezés. Mi pedig, a helybeli magyar anyanyelvű lakosság, mi pedig a legvadabb képzelgésbe kezdtünk. Illetve kezdtünk volna képzelgésbe, ha lett volna képzelőerőnk. De az biztos volt, hogy már csak egy kicsi hiányzik, egy nagyon kicsi. Igen ám, de mi az? Biztos, ami biztos, várni kezdtük azt a kicsit. Vártunk, csak vártunk, mint egy pályaudvaron. Jó, de mire? Mire vártunk mi Budapesten, 1988. április 6-án? Akkor még nem tudtuk, mire várunk. De meg-megálltunk, el-elűnődünk rajta, az biztos. Tűnődünk egy pályaudvaron.

És akkor várakozásunk nagy pályaudvarán megjelent egy magányos lány, neve Fászkerti Laura. A nemzetközi expresszsel érkezett Londonból, ahová anyja és apja, a korabeli elit két vezéralakja számúzta őt Budapestről és ezzel durván beavatkoztak Laura érzelmi életébe. De most íme, Fászkerti Laura visszatért, kezében bőrönd, szívében még mindig a tilalmas férfi képe, egyetlen fegyvere a női csáberő.

2. Laura belépője

Áll még a város, és visszafogad oly sok év után,
Hát visszajöttem, itt vagyok egy tavaszi délután.
Távol innen álmaimban jártam utcáidon,
Laura vagyok, ismersz e még, ismerj fel, városom.

Évekig jártam oly sokat képzeletben itt,
És csak az a remény éltetett, hogy ez a város nem változik.
A múltat feledni próbáltam százezerszer is,
Ott idegen földön éjszaka a képzelet hamis,

Elébe hozta álnokul egy város képeit,
És hiába próbáltam felejteni, hogy ez a város létezik.
És most egy délutánba érkezem annyi sok év után,
Hát ismerj fel újra, városom, ne csodálkozz Laurán.

Míg álomtalan ringatott feléd a gyorsvonat,
Egyetlen kérdés kattogott mindig fejemben csak,
Egyetlen kérdés üldözött, míg a sok táj szaladt,
Hogy otthon az állomáson vajon ki fogad?

És hozott a vonat egy férfi felé, s egy gondolat üldözött,
Vajon felismer-e az a férfi majd a sok-sok utas között?
Tán az a férfi is változott, és fel sem ismerem
S tán én is oly más vagyok, hogy nem is köszön nekem?

A sokszor elképzelt érkezés talán csak tévedés,
Egy rossz, fájdalmas színlelés lesz majd csak az egész?

S most áll még a város, és visszafogad annyi sok év után,
Hát visszajöttem, itt vagyok egy tavaszi délután.
Távol innen álmaimban jártam utcáidon,
Laura vagyok, rám ismeresz, ismerj fel, városom.
Ismerj fel újra városom, ne csodálkozz Laurán!

(Fel és alá siető utasok és pályaudvari alkalmazottak tömege kórust énekel a korról, melyben él.)

KÓRUS 1988-ról

Hol volt és hol nem volt
Ezerkilencszáznyolcvannyolc,
Mikor egy évezred a vége felé ballagott.

A nap felkelt, mint szokott,
Ezerkilencszáznyolcvannyolc
Napja mindig felkelt, és alkonyatig ballagott.

Mi, akik élünk ebben a korban,
S mint egy csomagot visszük az életünk,
Nem tudunk arról, máshol ez hogy van,
Kik is csinálják, ami itt van nekünk.

Élünk, csak élünk ebben a korban,
Tengetjük az életet,
Élni, csak élni, csomagonként vinni
88-ban ezt az életet.
Hát itt van nekünk most
Ezerkilencszáznyolcvannyolc,
Múlik az évezred, ahogy mindig is szokott.

Még minden megszokott,
De valami mégis változott,
A levegő más, vagy fejünkben történt valami különös fordulat.

Csak élünk, csak élünk gyanútlan rég itt,
S akkor, tessék, valami változik,
Más lesz a levegő, másképpen lépkedünk,
Az egész világ változni akar.

Élünk, csak élünk gyanútlan régen itt,
És akkor, tessék, valami változik,
Más lesz a levegő, másképpen lépkedünk,
Terjed, csak terjed a változás, ragály.

(Most befut a peronra az érkező fogadására az apja, Fáskerti, mögötte a lány anyja, Fáskertiné.)

FÁSKERTI: *(megöleli)* Laura! Na végre, hogy itt vagy! Három év után!

LAURA: Apa! Ha tudnád, mit hoztam neked, apukám!

FÁSKERTINÉ: Laura drágám! Drága Laura! De jó, hogy láthatunk újra!

LAURA: Anya! Te semmit nem változtál, anya.

FÁSKERTINÉ: Remélem te igen.

FÁSKERTI: *(Elveszi lányától a bőröndöt.)* Hát persze, hogy megváltozott.

LAURA: Miért nem jön elém?

FÁSKERTI: Kiről beszélsz, kislányom?

LAURA: Megtiltottatok neki, hogy várjon.

FÁSKERTINÉ: Ő is itt van, kijött eléd.

LAURA: De hol van?

(Fáskertiné int, erre egy oszlop mögül előáll egy házaspár, Balaskó és Balaskóné. Az asszony egy babakocsit tol maga előtt. Tisztes távolságra megállnak. – Balaskó zavartan odaint egy suta üdvözlést Laurának.)

FÁSKERTINÉ: *(lánya elé állva)* Itt van az a férfi, de a múltnak legyen vége. Helyreállt a házasság, amit tönkretettél...

BALASKÓ: *(odakiált a lánynak)* Elmentél, Laura. Három évre.

LAURA: Nem elmentem, vittek. Azt ígérted, megvársz!

FÁSKERTI: Nyugalom, Laci. Nyugalom, Laura...

BALASKÓNÉ: Ami elmúlt, elmúlt, minden megbocsátva. Már nem vagyok féltékeny. Vége, Laura, vége. A férjem megígérte.

FÁSKERTI: Lásd be már, Laura, itt nincs mit már tenni.

(Fáskertiné int Balaskónak, aki odamegy Laurához, és úgy mondja, mintha be volna tanítva)

BALASKÓ: Laura, kedves, hiába látjuk egymást. Ami köztünk volt, annak már vége. Boldogan élek a családommal. ...És mint édesanyád beosztotta, felelősségem tudatában akarom végezni a munkám az ügyosztályon minden botrány nélkül.

FÁSKERTINÉ: Ne lássátok egymást...

BALASKÓ: Ne is lássuk egymást.

FÁSKERTI: És kész, és vége.

BALASKÓ: És kész, ja igen, és kész, és vége!

LAURA: Tessék?

BALASKÓ: *(Fáskertinéhez prózában)* Nem hallotta.

FÁSKERTINÉ: Dehogynem.

FÁSKERTI: *(titkot közölve félre vonja a lányát, ismét énekelnek)* Nagyon megkomolyodott a helyzet Magyarországon.

FÁSKERTINÉ: Most elég egy szikra.

FÁSKERTII: Az összes óvatlanság be van tiltva.

FÁSKERTINÉ: Sőt, én magától Kádár elvtárstól kaptam a megrovást. Hogy „Fáskertiné! Fáskertiné! – mondta, nekem a parlamenti folyosón Kádár elvtárs – Mit kell még magukról hallani? Hát szabad egy családost, magas beosztású férfit elcsábítani? Hát miket csinál a maguk lánya? Intézkedjen még máma.

LAURA: *(Balaskóhoz rohan, próza)* Te azt mondtad, hogy szeretsz engem, és aki engem szeret, nem lehet ilyen gyáva.

FÁSKERTINÉ: *(Balaskóhoz)* Ne nézzen a szemébe, Laci! Ne nézzen a szemébe!

LAURA: *(Balaskót szuggerálva)* Akit én szeretek, annak senki sem parancsolhat! Még én se. Az legyen szabad.

BALASKÓ: Miért mentél el Londonba? Neked is parancsolnak.

LAURA: Elvitettek. Miért nem jöttél utánam?

BALASKÓ: Kezít csókolom, Magda! Miért nem jöttél vissza? Gyenge vagyok nélküled.

FÁSKERTINÉ: Ne nézzen a szemébe, Laci!

LAURA: *(Apjához)* Te is csak az állásodat félted.

FÁSKERTINÉ: Apád pontosan tudja, hogy miben felelős.

GYERMEKHANG (narrátor):

És akkor valami megpattant Laurában. Talán egy fontos szál.

FÁSKERTINÉ: *(utána kiált)* Laura! Állj! *(aztán magához int két baljós külsejű férfit, akik eddig is ott álltak lesben)* Azonnal! Azonnal megfigyelni! Tudnunk kell, hová megy. És a kapcsolatait is! *(kiált a két máris rohanó férfi után, majd Balaskóhoz fordul)*

BALASKÓNÉ: Hát ez is megtörtént, mégsem szakadt le az ég.

(Balaskót vigasztalva) Volt már ilyen és lesz ilyen még.

FÁSKERTI: Ott van a feleséged, ott van a családod,
Ott van a munkád, már csak a jövőt szabad látnod.

FÁSKERTINÉ: Hagyjuk a múltat, a jelennel foglalkozz,
Felejtsd el Laurát, csak mihozzánk tartozz!
(a férjéhez): Mondj te is valamit, furcsa az arca.
(Balaskóhoz): Mondja, hogy mit érez, itt vagyunk, segítünk Laci.
Mért áll úgy itt, mint egy megbántott maci?

BALASKÓ: Azt hittem könnyebb lesz, azt hittem másmilyen lesz,
(Odamegy feleségéhez) De holnap majd új nap lesz, amikor
könnyebb lesz. Elfelejttem, ígérem, elfelejttem holnap
virradóra.

FÁSKERTINÉ: Ne féljen, majd leszokik róla!

FÁSKERTI: Igen, ő jó fiú, majd leszokik róla!

BALASKÓNÉ: Elfelejtí, leszokik róla!

BALASKÓ: *(Családostól elmegy)*
Le fogok szokni róla, le fogok szokni róla.
A holnapi nap nincs már olyan távol.
Le fogok szokni Lauráról! Le fogok szokni Lauráról!
(Alig mentek ki Balaskóék, a két baljós férfi rohan vissza lihegve)

FÉRFI 1.: eltűnt. Laura eltűnt.

FÁSKERTINÉ: Tessék?!

FÉRFI 2.: Lerázott minket. Lerázott.

FÉRFI 1.: Egy átjáróház trükköt alkalmazott. Mi az neki?!

FÉRFI 2.: Nem tudtuk, hogy az önök leánya ilyen profi. Micsoda
szégyen!

FÁSKERTI: A legszélesebb körű nyomkeresést követelem. Micsoda
szégyen!

FÉRFI 1. + FÉRFI 2.: Igenis. Igenis. Igenis.

FÁSKERTINÉ: *(már kifelé sietnek)* Kapcsolatokat keres, mert Laura kapcsolatot keres szüntelen. Én nem is értem.

FÁSKERTI: Tehát felgöngyölni az összes újabb kapcsolatait. Nem tűrhetjük, hogy botrányt kavargasson megint.

FÉRFI 1. + FÉRFI 2.: Igenis, igenis, igenis. *(kimennek, a pályaudvar utasai énekelnek)*

2. jelenet

EGYETEMI KOLLÉGIUM KÖNYVTÁRA

(A megszámlálhatatlan könyvvel elborított falú könyvtárban egyedül a szorgalmas Madarász Csaba tanul az egyik asztalkánál a reggeli órában. Csak az ő olvasólámpája ég. Csaba angol szavakat, kifejezéseket mormol, egyik kezében hatalmas kulcsosomót tartva magasba. Olykor elbóbiskol a fáradtságtól, ilyenkor a padlóra ejtett kulcsosomó zajára felriad, felkapja azt, és székén előre-hátra hajlongva tovább hajtogatja, biflázza az idiómákat.

Közben Madarász Zsolt, és menyasszonya jön be a könyvtárba, és azonnal csókolózni kezdenek.)

ZSOLT: Zsuzsa!

ZSUZSA: Zsolt! *(egy darabig szerelmesen ismételtetik egymás nevét)*

Én nem hiszem el,
hogy Madarász Zsolttal
töltöttem az éjszakát.

ZSOLT: Együtt aludni,
veled összebújni,
eszembe más úgyse jut.

Zsuzsa!

ZSUZSA: Zsolt! *(csók)*
Mért nem veszel példát
a szorgalmas bátyádról?

ZSOLT: Mivel te nem engeded.

ZSUZSA: S te vagy, aki nem engedsz

Tanulni engem. *(csók)*

ZSOLT: *(Csabát ébresztve)*
Ébresztő, Csaba,
Elhatároztuk Zsuzsa meg én, hogy
most összeházasodunk.

EGYÜTT: Ébresztő, testvér,
Hallod, mit mondunk,
Minket az sem érdekel, ha megbukunk.

CSABA: *(ébred, próza)* Hagyjatok már békén! Holnap vizsgám lesz?
Inkább tanuljatok. *(Zsolt és Zsuzsa leülnek, tanulnak, Csaba folytatja az angol idiómák bíflázását, majd hirtelen öccsére néz)* Mit mondtál?
Elveszed Zsuzsát?

(Ekkor ZEUSZ, a nagyszakállú, idős, hatalmas termetű könyvtárvezető-tanár, valóságos Falstaff bújik elő a könyvespolcok mögül.)

GYERMEKHANG (narrátor):

Az egyetemi kollégium könyvtárában vagyunk. Ő itt a könyvtáros. A diákok csak úgy hívják : Zeusz. Bombasztikus férfi, az egyetlen boldog ember 1988-as Magyarországon. Szülei betelepült kiscgazdák, akiket Rákosi kitelepített. Mindenről tudja mi, benne a rossz, kivéve önmagát, ezért kivetette magából a korabeli elit, és az, akinek a lelkiismeret furdalása van, nem mer Zeusz szemébe nézni, vagyis ebben a korban senki sem mer Zeusz szemébe nézni. Mi lenne, ha a világon mindenki olyan lenne, mint ő? Mi lenne, ha a világon mindenki olyan lenne, mint ő?

4. Zeusz belépője

Megint új napra virradt fel az éjjel,
Mint aki rab volt, s végre szabadult,
Az új nappal függetlenség sugarát szórja széjjel, szórja széjjel,
Eltűnt a sötétség, szertefoszlott a rabszolga múlt

Fogolynak éreztem már anyámban magam,
És a szülést újjászületésnek,
Iskoláim börtönnek láttam én,
Minden utca csak börtönfolyosó,
Hat évtized múlt el szabadságharcban végig,
Úgy éreztem, sosem jutok fel az égig,

De most tűnik a sötétség, szertefoszlik a rabszolga múlt.

Kirúgással végződött minden munka,
Mit űztem, s úgy véltem, partizán vagyok,
Magányos harcos a szociális bozótban,
(kit) egyre csak űznek a niemand alakok,
(De most) tűnik a sötétség, egyre csak foszlik a rabszolga múlt.

Bármily hihetetlen, a rendszer megingott,
És ami vas volt ma kecskebogyó,
Látok egy új rajt, egy új nemzedéket,
Mit nem rostált semmi kontraszelekció,
(Most) hat évtized múlt el partizánharcban végig,
Úgy éreztem, sosem jutok fel az égig,
De most tűnik a sötétség, szertefoszlik a rabszolga múlt.

(Végül Zeusz odamegy, és felrázza az alvó Csabát)

ZEUSZ: Te melyik vagy? A nagyobbik Madarász gyerek?

CSABA: *(kábán)* Holnap vizsgám lesz.

ZSUZSA: Csabát csak a diploma érdekli.

CSABA: *(az órájára pillant)* Hagyj békén Zeusz *(tanulni kezd)*

(Zeusz elénekli belépője refrénjét)

(Közben jegyzeteikkel a kezükben beáramlanak az egyetemisták, fiúk és lányok, és ének, tánc. Mindenki elfoglalja a helyét, bekapcsolják az olvasólámpáikat Zeusz is a könyvtárosi helyére ül, és olvasójegyeket osztogat.)

(Laura bejön, kezében könyvvel, biccentéssel üdvözli a jelenlévőket, akik mind őt nézik, majd oldalt leül az egyik asztalkához, és tanulni kezd.)

CSABA: Ki ez? Ti ismeritek?

ZSOLT: Egész jól néz ki. *(Zsuzsa feddően néz vőlegényére, de azért mosolyog, majd hozzá bújik.)*

ZEUSZ: Az új lány, most kapott szobát a koleszban. A kilencesben lakik, ha lenne rá igény.

ZSOLT: Nekem ugyan nem kéne.

ZEUSZ: Szerelmi gyászban van, egy nős férfi miatt. Külföldről jött. Londonból.

ZSUZSA: Állítólag.

ZSOLT: Figyeljete! Nem besúgó ez?

CSABA: Honnan veszed?

ZSOLT: Már régóta várható, hogy ránk küldenek valakit.

CSABA: Nem úgy néz ki ő.

ZSUZSA: Egy téglá sosem úgy néz ki.

CSABA: Állítólag úgy hívják: Laura.

ZSOLT: Mindenesetre mindenki vigyázzon, mit beszél, ha ez itt van.

ZEUSZ: Akkor is, ha ő nincs itt. Ideje, hogy felfigyeljen ránk a III/III-as ügyosztály.

ZSUZSA: Nekem is gyanús ez a lány.

CSABA: Nekem nagyon is ismerős.

ZSOLT: Jó, de honnan?

CSABA: Mit tudom én. Valahonnan.

*(Mindezek alatt Laura tüntetően tanul, a többiek is jegyzeteikbe mélyednek. Csaba, aki Laura bejövetele óta már nem álmos, feláll, oda megy Laurához és leül mellé.)
Csaba és Laura duettje arról, hogy „Ki vagy te?”*

CSABA: Ki vagy te? Ki vagy te?

LAURA: Nem fontos.

CSABA: Tudni akarom, ki vagy te.

LAURA: Nem fontos, amíg igazán meg nem kérdi valaki.

CSABA: Hát akkor nézz ide, én vagyok az a valaki.

LAURA: Nem jó, hogy hallom a hangodat,
Nem akar látni szemem,
Éppen most elhagyott valaki,
Nem kell egy új baj nekem.

CSABA: Nézz ide, nézz rám, én más vagyok
Nézz rám, csak azt akarom,
Ismerj meg, ismerj meg, nem kell más,
Nézz rám, én másik vagyok.

LAURA: érzem a vágyat a hangodon,
Azt, hogy ne felejtsem el,
Menj innen, menj el, bánt a hangod,
Fáj a hangod nekem,
Elment az egyik, s itt a másik,
Miért is játszol velem.

CSABA: Már tudom a neved: Laura,
Látom az arcodat is,
Nézz rám, hisz nem láttál soha még,
S anélkül minden hamis.

LAURA: *(ránéz)* Épp ezt az arcot képzeltem el,
Hallva a hangodat,
Nem láttalak még, s tudtam, milyen vagy,
Olyan az arc, mint a hang.

CSABA + LAURA: Elment az egyik, és itt egy másik,
Csak tudnám, mi játszik velem.

LAURA: Hangodból sejtettem arcodat,
Mondd, honnan vagy ismerős?

CSABA: Nézz rám, még nézz rám, csak ennyi kell,
Ismerj meg, azt akarom.

(A jelenet végén Csaba és Laura csókolózik, a többiek nem törődnek velük, mert Zeus vezetésével Zsuzsa és Zsolt eljövendő esküvőjét ünneplik. „Éljen az ifjú pár”,- tánc.)

3. jelenet

A III/III ÜGYOSZTÁLY IRODARENDSZERE

(Általános milió az irodákban, a tartótiszteknek, és kapcsolattartóknak, plusz egy tartótiszt nőnek ügynökök tesznek jelentéseket, írógépek, telexek, stencilek zajos működésben.)

Az irodarendszer egyik oldalsó ajtaján aktával a kezében belép Fáskertiné, Fáskerti és Balaskó. Otthonosan viselkednek, itt Fáskertiné az osztályvezető, férje az ő helyettese, akinek Balaskó a helyettese. Mindhárman feszültek, izgatottak, a Fáskertiné kezében tartott ügynöki jelentés tartalma miatt. Az osztályvezető asszony számonkérő és fölényes Balaskóval.)

GYERMEKHANG:

A város alszik. Az ország el van nyomva. Kint jeges eső, a hatalmi agyközpontban, a III/III-as ügyosztályon dolgoznak a fűtőtestek. Ügynökeiket hallgatják ki azok, akik beszervezték őket. Írógépek, telexek, stencilek zajos működésében hemzseg a denevértanya. És a hatalmi centrum csúcsán Laura szülei, a két régi sólyom, egy Rideg Rita fedőnevű ügynökre várnak. Vajon ki ez a nő? Ki ez a Rideg Rita? Ki lehet ő? Ki ez a Rideg Rita? Ki lehet ő? Hamarosan fény derül erre.

BALASKÓ: Rideg Rita jelentése szerint Laura a pályaudvarról egyenesen a kollégiumba ment.

FÁSKERTINÉ: Komolyan mondom, Balaskó elvtárs,
Már-már azon gondolkodom,
Hogy kiveszem a maga kezéből az ügyet.

FÁSKERTI: Az a gyanúnk, hogy nem vagy objektív, Laci.

BALASKÓ: Na de kérem! Ezt nem is értem.
Én utasítás szerint megtaláltam a célszemélyt.

FÁSKERTINÉ: Egy fenét! Egy fenét!

BALASKÓ: Én mindent megtettem,
Hogy elfelejtsem őt.

FÁSKERTI: És az eredmény?

BALASKÓ: Laura nekem egy átlagos célszemély.

FÁSKERTINÉ: Vigyázzon! Minket nem lehet megtéveszteni.

BALASKÓ: Tudom, ezredes elvtársnő.

FÁSKERTI: És a kisgyermeked? Az hogy van?

BALASKÓ: Jól, köszönöm jól. Már a kilencedik foga is kinőtt.

FÁSKERTI: Nagyon helyes.

FÁSKERTINÉ: Csak így tovább.

(Ezalatt áthaladtak az irodarendszeren, ahol mindenki vigyázzba állt, amikor a trió elhaladt előtte, végül Balaskó irodájába érkeztek. Itt leülnek, Fáskertiné az asztalra dobja az aktát, aztán várakozni kezdenek a jelentést küldő ügynökre.)

(Meg is jelenik az utca felől Zsuzsa, Zsolt felesége, ismerős a helyen, áthalad az irodarendszeren, miközben a rá várakozó trió még nem látja őt, viszont ő róla beszélnek.)

FÁSKERTINÉ: És erről a Rideg Rita fedőnevű titkos megbízottról mit tud jelenteni, Laci?

BALASKÓ: Hideg, mint a jég.

FÁSKERTI: Ezt hogy kell értenünk?

BALASKÓ: Ilyen megbízható megbízottam még nem volt, mint Rideg Rita, ezredes elvtársnő.

(Zsuzsa belép az irodába, és elcsodálkozik a házaspár jelenlétén.)

BALASKÓ: Jónapot kívánok. Az elvtársnő és az elvtárs a feletteseim. Nyugodtan tárgyalhatunk, ugyanúgy, ahogy szoktunk. Foglaljon helyet. *(belenéz az aktájába)* Tehát ez a tanárjuk...

ZSUZSA: Népszerű nevén Zeusz.

BALASKÓ: Azzal a két ellenzéki vezérrel együtt...

ZSUZSA: Igen, Madarász Csabával és Zsolttal.

BALASKÓ: A Madarász fivérekkel együtt alkotják a kemény magot.

ZSUZSA: Igen, ezek az urak a szocialista rendszer megbuktatását tervezik.

BALASKÓ: És most egy Londonból jött lány, Fáskerti Laura is csatlakozott hozzájuk. És ez a Laura viszonyra lépett Csabával?

ZSUZSA: És együtt vannak nappal és éjjel.

FÁSKERTINÉ: *(közbeszól)* Erről jut eszembe. Ha jól tudom, maga nemrég férjhez ment a kisebbik Madarászhoz.

ZSUZSA: *Zsolthoz.* Igen, ő a férjem, Madarász Zsolt.

FÁSKERTINÉ: Miért ment feleségül a célszemélyhez?

ZSUZSA: Mindenki tudja, hogy ez a rendszer meg fog dőlni. Ezért én a fivéreket a jövő embereinek tartom.

FÁSKERTI: Mi pedig a múlt vagyunk, Rideg Rita?

FÁSKERTINÉ: Tehát maga két vasat tart tűzben?

ZSUZSA: Miért, maguk nem ezt csinálják?

FÁSKERTINÉ: Nem is szereti a férjét?

ZSUZSA: Miért, maga szereti a magáét?

FÁSKERTINÉ: Én megbecsülöm.

ZSUZSA: Én úgyszintén.

FÁSKERTINÉ: Jó, nincs több kérdésem.

BALASKÓ: Köszönöm, elmehet. A viszontlátásra, Rideg.

(Zsuzsa feláll és távozik, a három tiszt marad. Balaskó és Fáskerti feletteséhez, Fáskertinéhez fordul, aki értékelni kezdi a helyzetet.)

FÁSKERTINÉ: *(Az aktát, Zsuzsa jelentését nézegetve)* Igen, úgy látszik tényleg operatív értékű ez a kis kurva.

FÁSKERTI: Következtetés?

FÁSKERTINÉ: Ezt a Zeusznak hívott tanárt az egyetemről eltávolítani, a Madarász fivérekről bővebb és megbízhatóbb jelentéseket kérek.

FÁSKERTI: És ki legyen a kapcsolattartó? Maradhat Balaskó elvtárs?

(Fáskertiné mérlegelően ránéz Balaskóra)

FÁSKERTINÉ: Zeusz és a két Madarász fivér esetében maradhat. De Laura megfigyelését én veszem át.

FÁSKERTI: Egyetértek.

BALASKÓ: Egyetértek én is. Még ha másként szeretném is.

GYERMEKHANG:

Kint jeges eső, az ügyosztály fűtőtestei dolgoznak, bent a város alszik. Motoszkáló álom a lakosság lelkében. Álmodunk mind, de vajon miről? Az biztos, hogy a régi rendszer a régi formájában nem tud fennmaradni, de ami lesz, azt már a Szovjetunió se mondhatja meg, az amerikaiak meg úgyis félreértik. Akkor meg ki fejt meg, hogy mi miről álmodunk? Mi magunk? Ránk vannak bízva a saját álmaink? Erre még nem volt példa a magyar történelemben. Ezt mi nem fogjuk egyhamar megemészteni, az biztos. Ezt mi nem fogjuk egyhamar megemészteni, az biztos.

4. jelenet

EGYETEMI KOLLÉGIUM KÖNYVTÁRA

(Az összes diák és diáklány a sikeres államvizsgáját ünnepli. Pezsgők, zenekar, a könyvtár terme valóságos diákklubba változott. Zeusz házigazdaként viselkedik, együtt énekel a tanítványaival.)

DIÁKKÓRUS 1

Hát itt a rég várt pillanat, az idő elszaladt,
Most minden csak egy pillanat, egyetlen pillanat,
Szabad örülni, de nem lehet
Komolyan venni, mert nem lehet,
Nem lehet elhinni, hogy ennyi csak,
Ennyi volt az a marha nagy,

Híres diákkor, csak ennyi vagy?
És jöhet már értünk egy vonat,
És megint egy vonat és száz vonat,
Szétviszi a régi társakat,
Más-más világot lássanak,
Ez itt a híres nagy pillanat, most a diákkor megszakad,
Ez itt a diákkor végenap.
Legyen most minden az emlékeké,
Holnap majd szétvisszük ezerfelé,
Hát semmi sem marad az emberé?
Nincs senki, aki ezt értené,
Nincs senki, aki azt kérdené,
Miért minden csak az emlékeké,
Miért csak az emlékeké?

(A vidám, lendületes ének alatt ki-ki a megfelelő helyén tartózkodik, koccint, vagy hülyéskedik társaival, de az utolsó versszak idején Zeusz magával vonja Csabát Laura mellől, Zsolt és Zsuzsa pedig odamegy Laurához, és vidám, beszélgetésbe kezd vele. Majd hirtelen, Zsuzsa indulatos prózai kitörésekor, a kórus leáll, a többiek némán folytatják vidám társas életüket, csak az aláfestő zene hallatszik, ami Zsuzsa majdani áriájának bevezető tétéle. Zsuzsa, Zsolt és Laura tehát hármásban állnak.)

ZSUZSA: (Felcsattan, vádlón Zsolthoz és Laurához) Ha nem vennétek észre,
én is itt vagyok

ZSOLT: Mi van?

GYERMEKHANG:

Zsuzsa, fedőnevén Rideg Rita ebben a pillanatban totál kikészült. Hát képes ő emberi érzelmre? Ő, aki a jég, a számítás maga? És most nagy tőzzel elborítja valami. Mégiscsak szeretem a férjemet, Zsoltot, hiszen féltékeny lettem – ez volt a kavargó érzések logikája. Ez volt a logikája a kavargó érzéseknek.

ZSUZSA DALA:

Tudtam, hogy érezni nem szabad,
Csak össze ne vérezd önmagad,
Csak azt megérezni nem szabad,
Hogy ott van benned a vad.
Csak meg ne érezd annak a vadnak az ájult akaratát,
Aki fel-alá loholva a szemén futtatja át a rácsok sorát.

Csak ki ne szabaduljon, nehogy megszeresselek,
Féltékeny lettem, elég hülye voltam, jól van.
És ez már így lesz ezen túl, már nem tudlak elveszíteni,
Most már nem szabad veszteni,
Ez a vadállat nagyon is emberi,
Nem akarlak elengedni, nem tudlak már elveszíteni.
Féltékeny voltam, hülye voltam, jól van,
Barom voltam, állat lettem, jól van,
De magamban szorongtam,
Hogy ez nincs jól.

(Zsuzsa áriájának utolsó taktusára rácsap a diákkórus utolsó versszaka, amiben Zsuzsa kivételével mindenki részt vesz, de a későbbiekben a lány is csatlakozik a többiekhez.)

DIÁKKÓRUS 2.

Ez itt a nagy híres pillanat, most a diákkor megszakad,
Ez itt a diákkorvége nap,
Legyen most minden az emlékeké,
Holnap majd szétvisszük.
Hát semmi sem marad az emberé? Semmi az emberé?
Nincs senki, aki ezt értené,
Nincs senki, aki azt kérdené,
Miért minden csak az emlékeké,
Miért csak az emlékeké?

(Most hirtelen Zeusz változtatja meg a diákkocsmá hangulatot. Felugrik az egyik asztalra, és forradalmi lendületet szít harsány basszusán.)

ZEUSZ FORRADALMI DALA

Ne búcsúzzatok még, maradjatok együtt,
Menjünk az utcára, hívjuk egybe a tömegeket,
Az emberek a mi szavunkra várnak,
Most mindent szabad, mindent lehet,

Menjünk, mind ki az utcára,
És döntsük le mind a régi, szobrokat,

A hazugság szobrait ledönteni gyertek,
És velünk lesz a többség, mert most mindent szabad

Változz meg, világ, változz meg életünk,
Mondjunk ki mindent, amit nem volt szabad,
Mostantól új lesz az ég is felettünk,
A régi csillagok lehullanak.

Velünk lesz a tömeg, hozza a változást,
Ha most utcára megyünk, elindul a tömeg,
Most végre együtt, mert eljött az új nap,
A hazug múltat tagadja meg.
(Zeusz áriája magával ragadja a diákokat, már együtt énekelnek a tanárral.)
Azonnal, azonnal, azonnal!
Azonnal menjünk, aki most tenni mer,
Azé lesz a jövő, maradjunk mind együtt,
Azonnal, azonnal, induljunk el együtt
Azonnal, azonnal induljunk el!

ZSOLT: *(recitativo)* Állj csak meg öregember! Hány éves vagy? Hetven?

ZEUSZ: Úgy érted, hogy hetvenkedek?

ZSOLT: Úgy értem, hogy nem tudod, hova küldesz minket!
Úgy értem, hogy könnyű előre küldeni minket,
és aztán neked mögöttünk bújni meg!
Úgy értem, hogy vérig is elmehet a dolog,
mert ezek a rendőrök ma még könnyen ránk küldhetik,
mert nekik szót fogadnak még azok!
„menjünk az utcára”,
„Mindent szabad”
Azt mondd meg, láttál-e már győztes forradalmat?

ZEUSZ: Én ott voltam negyvennyolcban, amikor...

ZSOLT: *(közbevág)* Te már 1848-ban is éltél, ne mondd!
(A diákok harsányan nevetnek)
És gondolom, 56-ot is jól tudod.
Add össze 56-ot és 48-at, a halál számát rögtön megkapod.

ZEUSZ: Te! Ha még egyszer a szádra veszed...

ZSOLT: Mit? Azt a szent dátumot? Ötvenhatot?

(Nevetés)

Mi nem leszünk balekok!

ZEUSZ: Csaba, te mit gondolsz erről ?

(A diákok most két részre szakadnak, egyikük menne, azok énekelnek.)

CSABA: Mióta megláttam Laurát,
Azóta velem van ő.

LAURA: Megszűnt, nem volt nem is létezett,
(a) Nélküled eltelt idő.

CSABA: Jól ismerlek, azt hiszem,
Nincs titkunk egymás előtt.

LAURA: Félek az érzést kimondani,
Mely feltámadt bennem és egyre nőtt.

ZEUSZ: Szerelmi vallomásra lesz idő,
Siessünk, induljunk már.

ZSOLT: Menjen csak maga a vén bolond,
Vigyázzatok, mert provokál.

CSABA: Várjatok! Mondd csak, Laura,
Mit titkolsz előlem el?

LAURA: A fájdalmas haragot, a támadó szenvedélyt,
Féltem, hogy megtudja azt, ami bennem ég,
Jaj, srácok, mit mondjak nektek a gyűlöletről,
Arról, hogy milyen volt az életem?!

Menjünk az utcára, mind ki az utcára,
Menjünk ledönteni a hazug szobrokat,
A hazugság szobrait ledönteni gyertek,
Azonnal induljunk, mert most mindent szabad.

KÓRUS: Változz meg, világ, változz meg életünk,
Mondjunk ki mindent, amit nem volt szabad,
Mostantól új lesz az ég is felettünk,
A régi csillagok lehullanak.

Velünk lesz a tömeg, hozza a változást,
Ha most utcára megyünk, elindul a tömeg,
Most végre együtt, mert eljött az új nap,
A hazug múltat tagadja meg.

(A diákok Zeuszhoz csatlakozott fele együtt énekli Laurával és Csabával az indulót. Zsuzsa és Zsolt énekelve csitítja őket: „a vadat a rács mögött kell tartani”, stb., és az egész áradó polifónia eljut a végpontjáig, amikor egy csapásra leáll. A hirtelen beállt csöndben csak Zeus hangja hallatszik.)

ZEUSZ: Na tessék, közben besötétedett! Addig vitatkoztatok, míg elszalasztottuk az alkalmat mára!

(A szín hirtelen elsötétül.)

5. jelenet

ELDUGOTT PRESSZÓ AZ ARANYKÉZ UTCÁBAN

(A hangulatos belvárosi presszóban két férfi és két nő üldögél egy-egy asztalnál, ők a presszóvendégek, a pincérnő a pult mögött a körmét reszeli a kellemes, álmos hangulatban. Énekelnek, közben-közben a férfiasztal kokettál a nőivel, és viszont.)

Kvintett a presszóban

Egy ódon presszóban, egy cuki eszpresszóban
Szívbookmarkoló a hangulat,
Egy kedves kis belvárosi eszpresszóban
Az ember pikánsul mulat.

Az embernek ide járt az apja és az anyja
Hajdan még ide járt a nagypapa is,
Az ódon kis cuki eszpresszóban
Az érzékiség pikánsan hamis.

Köröttünk üres székeken ülnek
Hajdan élt kedélyes árnyalakok,
Egy ódon kis pikáns eszpresszóban
A hangulat sohasem fagyott.

Jó innen kinézni az üres utcára,
Asztal alatt fogni egy kicsiny kezet,
Egy ódon kis pikáns eszpresszóban
Itt lenni örök élvezet.

(Hirtelen két baljós férfi lép be, és köszönés nélkül átkutatják a presszót, poloskákat keresnek, a hely biztonságát ellenőrzik, még a pincéernőt is megmotozzák, hogy van-e nála fegyver.)

PINCÉRNŐ: Mit parancsolnak?

FÉRFI 1: Szépen kérek mindenkit, azonnal hagyják el a helyiséget.

FÉRFI 2: Ez kivételesen a hölgyekre is vonatkozik. *(Felmutat egy igazolványt, amitől a vendégek ellenkezés nélkül, sietve kimennek.)*

PINCÉRNŐ: Én is mehetek?

FÉRFI 1: Tíz, nulla nulláig kapsz kimenőt.

(Kisvártatva bejön Balaskó, leül az egyik asztalhoz, intésére a két férfi távozik. A magára maradt Balaskó az ismét felzendülő zenére elénekel néhány taktust a fenti presszódalból. Végül bejön Fáskertiné, körülnéz, majd oda ül Balaskóhoz.)

BALASKÓ: Kezicsókolom Magda.

FÁSKERTINÉ: Jó ötlet magától ez a semleges hely. *(hivatalos lesz)* Napirend?

BALASKÓ: Első pont: Laura.

FÁSKERTINÉ: Igen...

BALASKÓ: A Rideg Rita jelentése szerint Laura viszonya Csabához már politikai ízt kapott.

FÁSKERTINÉ: Igen?

BALASKÓ: Operatív intézkedést javaslok. Zeusz és a Madarász fivérek vezetésével már konkrét akció készül. És ha Laura konspirál velük, akkor nagy veszélyben vagyunk.

FÁSKERTINÉ: *(Közelebb húzódik Balaskóhoz)*
Ha biztosítani akarjuk az ügyosztály működését, egy: a lányomat ki kell vonnunk az ellenzék hatásköréből, *(forrón*

szájon csókolja Balaskót) kettő: Zeuszt és a fivéreket az egyetemről el kell távolítani. Értékelés lezárva.

BALASKÓ: A második ponttal teljes az egyetértés.

FÁSKERTINÉ: Ugye? *(megsimogatja a férfi haját)*

BALASKÓ: Az ezredes elvtársnő első pontját konkrétan kéne megbeszelnünk.

FÁSKERTINÉ: *(A férfi kezét a mellére teszi)* Szerintem is.

BALASKÓ: Akkor elkezdem.

FÁSKERTINÉ: Na kezd már!

BALASKÓ: A nagyobbik Madarász fivért...

FÁSKERTINÉ: Mi van vele?

BALASKÓ: Parancsba adnám, hogy leckéztessék meg.

FÁSKERTINÉ: *(hirtelen kijózanodik)* Igen? Miért pont őt?

BALASKÓ: Ha Laurától leválasztanánk, lefejeznénk az ellenzéket is.

FÁSKERTINÉ: *(hidegen)* De csak részben, Balaskó.

BALASKÓ: *(Belezavarodik)*

FÁSKERTINÉ: Maga elfogult!

BALASKÓ: Micsoda?

FÁSKERTINÉ: Laura miatt.

BALASKÓ: Hogyan?

FÁSKERTINÉ: Utolsó pont. Komolyan mondom, aki az állambiztonsági hatóságokon belüli operatív munkát magánérzelmeiktől összezavarva veszélyezteti, az ne csodálkozzon, ha a kötelékből eltávolítatom *(már a kijárat felé tart)*, de legalábbis a diákellenzék ügye az ő hatásköréből kikerül. - *(ki)*

BALASKÓ: Én veszélyeztetem? Maga veszélyezteti!

(Fáskertiné távozása után parancsra várva bejön Balaskó két embere.)

FÉRFI 1, FÉRFI 2: Itt végeztünk mára.

BALASKÓ: *(Kifelé menet)* Nem. Még lesz egy rövid esti akcióska. Valakit meg kell leckéztetni.

6. jelenet

ÉJSZAKAI VÁROSI SIKÁTOR A KOLLÉGIUMNÁL

(Az előző jelenet átdíszletezése alatt fényváltás, megjelenik az egymást átölelő, sétáló Csaba és Laura, szerelmi duettet énekelnek, amibe a számukra láthatatlan Balaskó beleénekel, így lesz ez zenei hármas, a két férfi pedig lesbe helyezkedik.)

LAURA: Amióta szeretlek, szeretem az éjszakát,
A közeli és távoli csendet, ami ide hoz téged.

CSABA: Amióta szeretlek, mindenhol téged látlak,
Ha felnézek az égre, a te arcod az ég.

BALASKÓ: Mindenhol csak őket látom,
Csukott szemmel is csak ezt a párt,
Nem akarom, nem szabad látnom,
Mégiscsak őket képzelem, semmi mást.

BALASKÓ: Akárki ölel, Laurát érzem
Bárki szólít, minden hangban ő szól,
Visszahív, pedig más az, aki szólít,
Őt hallom a csöndből, minden zajból.
Gyűlölöm magam, de leginkább őket,
Tőlük tudom, hogy mi a gyűlölet.
Amióta szeretlek, szeretem az éjszakát,
Köszönöm Laura ezt a nagy érzést,
A szédítő erőt, amit adtál nekem,
Erős lettem, Laura, az erőt köszönöm neked,

Hogy gyűlölhettek, mert abban te is ott vagy.

(Ez alatt feláll az esti sikátor díszlete, a kollégium épülete, amelynek kapujáig Csaba elkíséri Laurát, itt a pár csókkal búcsúzik. Laura bemegy a kapun, Balaskó kisiet a színről, Csaba pedig lassan elindul az éjszakában.

Amikor véget ér a zene, a két férfi előjön.

(FÉRFI 1 megvárja, míg Csaba túlhalad rajtuk, aztán a fiú után szól):

FÉRFI 1: Nézzenek oda! Madarász Csaba?

CSABA: *(megfordul)* Ismerjük egymást?

FÉRFI 2: Nem ismersz meg?

FÉRFI 1: Szerintem, csak úgy tesz.

FÉRFI 2: Na, nézd csak meg jobban!

CSABA: Most már valami rémlik.

FÉRFI 2: Na, mi rémlik, te szemét?

CSABA: Hogy ti itt most erősködni akartok.

FÉRFI 1: *(társához)* Figyeled, milyen kibaszottul okos?

CSABA: Azt is értem, hogy mitől vagytok ennyire vagányok.

FÉRFI 2: Na, mitől, okoskolbász?

FÉRFI 1: Mondjad, kínai mandarin!

CSABA: Nem magatoktól, az biztos.

FÉRFI 2: Hanem?

CSABA: Titeket küldött valaki.

FÉRFI 1: Na, és ki?

CSABA: Az, akitől olyan erősek vagytok. És vagányok.

FÉRFI 2: *(társához)* Figyeled, hogy milyen okos?

FÉRFI 1: Mint a nap. *(majd Csabához)* Rendben van. Valaki azt üzeni neked, hogy jól jegyezd meg, amit most kapsz tőlünk.

FÉRFI 2: Azt azért kapod tőlünk, hogy meggondold, kivel csajozol.

FÉRFI 1: *(társához)* Nyugi, tud ő gondolkozni. *(Hirtelen megüti Csabát)* Jó fejű a srác. Ezt azért kaptad, hogy jegyezz meg valamit.

FÉRFI 2: *(belerúg Csabába)* Ezt meg azért, hogy bevésődjön.

CSABA: *(Támolyogva feláll)* Rendben van, rendben van. Mindent értek. De... Azt hiszitek, hogy megússzátok, mi?

FÉRFI 1: Persze, hogy azt. Azt csinálunk veled, amit akarunk, szép fiú.

FÉRFI 2: Nekünk soha nem lesz, semmi bajunk.

CSABA: Ennek lesz most már vége, rátok rohad majd a lakat!

(FÉRFI 1 – FÉRFI 2 egymásra néznek, és fulladozva röhögni kezdenek.)

CSABA: Meg lesz a következménye.

FÉRFI 1: Következménye?! *(Megüti)* Ennek se lesz következménye. *(Megint megüti)* Ennek se lesz következménye.

FÉRFI 2: Ennek se. *(Ő is üti)* Na, hol a következmény? Hol?

CSABA: Nektek végetek!

FÉRFI 1: Mit képzeltetek ti magatokról? *(üti)* Ki vagy te? *(üti)*

FÉRFI 2: Jó, most már hagyjad, már tudja.

FÉRFI 1: *(Megállapítja, hogy Csaba halott)* Ez már megtanulta a leckét.

FÉRFI 2: Na, ez már végleg tudja.

(A két tettes elrohan. Közben beleütköznek Zsoltba, aki néhány replikával ezelőtt érkezett, és látta, ami történt. A diák elkapja az egyik férfit.)

ZSOLT: Mit csináltatok vele?

FÉRFI 1: Na, mit gondolsz?

ZSOLT: Megjegyzem az arcodat, te szemét!

FÉRFI 2.: Itt van az enyém is. Jól nézd meg azt is.

ZSOLT: Miért bántottátok?

FÉRFI 1: *(ellöki)* Csak úgy! Csak úgy!

(Csaba felemeli fivére fejét)

ZSOLT: Segítség! Megölték! Segítség! Megölték!

(Körülveszik a holttestet, mindenki sokkot kap. Laura az ölébe veszi Csaba fejét. Megszólal a zene, össze-vissza, diszharmonikusan énekelnek, sokkos állapotban van a zene is.)

ZEUSZ: Mondtam nektek. Megmondtam.

ZSOLT: Mit mondtál?! Semmit se mondtál!

ZEUSZ: Hülyéskedtek, csak vitatkozni tudtok! *(összekapnak)*

ZSUZSA: Hagyjátok! Én vagyok az oka!

ZSOLT: Laura! Mondj már valamit!

LAURA: Ez meghalt. Ez halott.

ZSUZSA: Én vagyok az oka. Nem értitek?

ZEUSZ: Két embert láttam.

ZSOLT: *(Zsuzsára támad)* Ne beszélj mindig bele. *(megrázza a lányt)*

ZSUZSA: Süket vagy? Én vagyok az oka.

ZSOLT: *(rázza a lányt)* Mindig fontoskods! Megint fontoskods! Nem érted, hogy a testvéretem...! Semmiért! Semmiért! Csak tudnám, hogy kik voltak!

(A zene még tart, amikor már elsötétedett a színpad.)

7. jelenet

III/III-as ÜGYOSZTÁLY, BALASKÓ IRODÁJA

(Az ügyosztályon érezhető a pánik. Kintről tömegmoraj hallatszik, egy ideig üres a színpad. Aztán Fáskertiné ront be, mögötte a férje. Őket Balaskó követi a két férfival, majd az ügyosztály egyéb munkatársai jönnek.)

GYERMEKHANG:

Telt, múlt az idő. A lakosság már készen állt bármire. A korabeli elit pedig jól tudta, hogy vért nem onthat, ha abban állapotok meg a nagyhatalmak. Hát akkor meg mi van? Mi van? Nyugodt idegesség. Az van. Ideges mindenki, mert nem tudja, vele mi lesz, közben meg mindenki nyugodt, mert az égről a csillagok úgyis lenéznek, és szerintük hát persze, hogy meg fog oldódni az egész, mert az egész nem akar rosszat. Az egész egészben kíván maradni. Szerintem, mert én ott voltam.

FÁSKERTINÉ: *(élesen Balaskóhoz)* A felelősség a magáé, Balaskó.

FÁSKERTI: Erre nincs időnk.

(Erre a végszóra megjelenik az irodában Zsolt, Zsuzsa, Laura és Zeusz.)

FÁSKERTINÉ: *(mivel azok hallgatnak, ismét kérdez)* Tárgyalni fogunk?

ZSOLT: Tárgyalni fogunk.

FÁSKERTINÉ: Melyikük a küldöttség vezetője?

ZSUZSA: *(Zsoltra mutatva)* Ő!

BALASKÓ: *(Miután Fáskertiné felnézett rá)* A kisebbik Madarász.

FÁSKERTINÉ: Figyelmeztetem, a magánügynek látszó érzelmek nem magánügyek többé, egyébként a maga mellett álló lány, Fáskerti Laura Londonból érkezett nyugati ügynök, aki behálózta a maga fivérét.

ZEUSZ: *(Csabához)* Meg akarnak osztani minket!

ZSOLT: Nem fognak!

FÁSKERTINÉ: *(Zeuszra mutatva)* Az ott a tanáruk, ha jól tudom, aki az állásával játszik.

ZEUSZ: Itt mindenki az állásával játszik.

(Ekkor belép a két baljós férfi)

FÉRFI 1: Ezredes elvtársnő!

FÉRFI 2: A tömeg...

FÉRFI 1: Körbevette az épületet.

BOZÓKINÉ: Épp tárgyalunk velük.

ZSOLT: *(a 2 férfira mered)* Ugye ismerjük egymást.

FÉRFI 1-2: Még az is meglehet.

FÁSKERTINÉ: És maga, majd a bátyja halálával fogja heccelni kint a tömeget. Ugye?

LAURA: Pontosan!

ZSOLT: *(Laurához)* Engedd, hogy én beszéljek!

LAURA: Neked kint kell beszélned!

ZSOLT: *(tenyerével befogja Laura száját)* Elég volt! Mindenbe beleártod magad! *(Zsolték csoportja dulakodik, kavarog.)*

ZSUZSA: Bízátok rám! Zsolt, most ne hallgass Laurára!

ZEUSZ: Engedjétek, hogy beszéljek!

ZSOLT: Még csak te hiányzol!

ZSUZSA: Laura! Gyere innen!

LAURA: *(kitépi magát)* Nem! Nem! Nem! Nem! - *(kirohan)*

FÁSKERTINÉ: Idegbeteg. Tehát ki ennek a küldöttségnek a vezetője?

ZSOLT: Azok ott kinn rátok várnak! Befogod?

BALASKÓ: Befogja.

FÁSKERTI: És a rendőrség?

ZSOLT: Ti húzzátok meg magatokat, és akkor előjöhetnek holnap.

ZEUSZ: *(megütődve)* Mikor holnap?

ZSUZSA: Amikor mi leszünk főnökök.

ZSOLT: *(idegesen)* Te ebbe most ne szólj bele!

BALASKÓ: Akkor rendben van. *(a két férfihoz)* Menjenek innen!

FÁSKERTINÉ: Rendben van! De mártírügy sincsen.

ZSOLT: Akkor rendőrség sincsen.

FÁSKERTINÉ: Magán múlik.

ZSOLT: Rajtatok múlik. *(kimegy, Zsuzsa és Zeusz követik.)*

BALASKÓ: Várjatok! Én is, Én is!

FÁSKERTINÉ: Balaskó elvtárs...!

8. jelenet

TÉR, a III/III-as ÜGYNÖKSÉG ÉPÜLETE ELŐTT

(A téren táblákkal, transzparenszekkel gyülekező felhevült tömeg,- amelybe az eddig szereplő összes egyetemista fiú és lány is beletartozik az egyéb járókelőkön kívül - éppen egyrészt a belügyminisztériumi épület tetejéről mozdítja el a nagy vörös csillagot, másfelől a nagy munkásmozgalmi szobor talapzatára tömörül. – Énekelnek, kórus:)

Változz meg, világ, változz meg életünk,
Mondjunk ki mindent, amit nem volt szabad,
Mostantól új lesz az ég is felettünk,
A régi csillagok lehullanak.

Itt van a tömeg, hozza a változást,
Itt vagyunk együtt, elindult a tömeg,
Most végre együtt, mert eljött az új nap,
A hazug múltat tagadja meg.

Változz meg, élet,
Változz, világ,
Még sosem látott holnapra vár,
Még sosem érzett
Érzésre vár,
Vár, vár mindenki, nincsen határ,
Nincs félelem már,
Nem tűrjük tovább
Olcso hazugság
Olcso szavát ... (stb.)

(Végül az ének harsány éljenzésbe csap át, amikor a kötél en leeresztett vörös csillaga földre zuhan. Aztán „halljuk, halljuk Madarász Zsoltot”- kiáltanak, amikor Zsolt, Zeus, Zsuzsa és Balaskó megjelenik az épület kapujában.

– Zsolt a mozgalmi szobor talapzatára állva kiemelkedik a tömegből, körülötte társai, mint egy vezérkar.)

ZSOLT: Barátaim! A legfontosabb, hogy ne féljete!

TÖMEG: Nem félünk, nem félünk, nem félünk!

ZSOLT: Ebben a rosszemlékű épületben, ahonnan most jövök...

TÖMEG: Romboljuk le, romboljuk le, gyújtsuk fel...!

ZSOLT: *(Karjával kaszálva csendre inti őket)* Azt mondták, hogy nem lesz rendőri beavatkozás!

TÖMEG: Pfuj, pfuj, pfuj, pfuj!

ZSOLT: *(csendre inti őket)* Éljen a rendőrség!

TÖMEG: *(meglepett, tanácstalan moraj, néhány szórványos „éljen”.)*

ZEUSZ: Ezt a jelszót életemben először hallom.

ZSOLT: *(Észbe kapva, tanulékonyan)* Éljen a rendőrség, éljen a szabadság!

ZEUSZT: Ezt a szót most mondtad ki utoljára!

TÖMEG: Éljen, éljen! *(Eközben Zeusz megvetően lelép az emelvényről, otthagyja Zsoltot, és eltűnik)*

ZSOLT: Tanár úr!

ZEUSZ: *(Rálegyint és elmegy.)*

ZSOLT: *(Csendet int)* Barátaim, szabad magyarok! A hatalom végleg megingott! *(Éljenzés)* Az egész világ minket figyel. Ütött a cselekvés órája, most, vagy soha!

(Most külföldi tudósítók futnak be kamerákkal, és filmezni kezdik az eseményt.)

ZSOLT: Ezennel itt jelentsük ki, szabadulni akarunk az átkos múlttól!

TÖMEG: Meg akarunk szabadulni, meg akarunk szabadulni...

ZSOLT: *(a szoborra mutatva)* Látjátok ezt az ócska kövületet, barátaim?

TÖMEG: *(fütyülés, dobálás)* Pfuj... pfuj... pfuj! Tüntessük el, tüntessük el, tüntessük el!

(Fáskerti, Fáskertiné és munkatársaik jelennek meg az ablakban, de egy odadobott kötől megrettenve visszahúzódnak. Balaskó dobta azt a követ, majd öklét rázva fel is kiabál volt feletteseinek)

BALASKÓ: Szemetek! A ti világotoknak vége!

TÖMEG: *(Balaskót a vállára véve)* Szemetek, szemetek, szemetek

ZSOLT: *(nevetni kezd, magához rántja és megöleli Balaskót, majd a tömeghez fordulva)* De mutassuk meg azt is, hogy nem vagyunk nekivadult garázdák!

TÖMEG: Nem vagyunk azok, nem vagyunk azok, nem vagyunk azok...

ZSOLT: *(nevetve)* Mi nem rombolunk műemlékeket!

(Zsolt nagy lepedőt kap elő és beburkolni kezdi vele a szobrot, amire ki tudja honnan előkerült újabb vásznak jelennek meg és énekelve tetőtől talpig bebugyolálják a szobrot, majd...)

(VÉGE AZ ELSŐ RÉSZNEK)

II. FELVONÁS

1. jelenet

NÉPSTADION ÚTI METRÓ ALULJÁRÓ

(A metrómegállóban tömeg várakozik, a hajnali szerelvényre. Baloldalon, a lépcső tövében féltucatnyi hajléktalan alszik a földön, egyelőre felismerhetetlenek.)

GYERMEKHANG:

Hol volt, hol nem volt, hét év múlva vagyunk. Semmi szokatlan, ugyanis kevesen haltak meg, egy erős átlag. Nyert, aki nyert. Veszítettek azok, akiktől már a játszótéren elvették a homokozó vödörket, és értelemre veszélyes, felesleges gondolatokba akadtak bele világéletükben. Ez eddig rendben, merthogy a társadalom működjön, ahogyan futnak odafönt a felhők akár torlódva is. Közben meg azt állítjuk, minden megváltozott. Ez is rendben van. De mi? Ki mondja meg azt nekem, mi a bánat a különbség a mostani csomaghurcolás és az előző lassúbb cipekedés között? Az időtartam? Vagy az időtartam? Az időtartam? Vagy az időtartam?

METRÓRA VÁRÓ TÖMEG KÓRUSA 1994-ben

Itt van hát, mi nem volt rég,
Ezerkilencszázkilencvennégy,
Mikor egy évezred lassan bevégeződnek.

A nap felkelt, ahogy rég,
Ezerkilencszázkilencvennégy
Napja mindig felkelt, hogy alkonyatkor elmenjék.

Mi, akik élünk ebben a korban,
Most már egy új korban visszük az életünk,
Már tudunk arról, hogy máshol ez hogy van:
Ahhoz, hogy megéljünk fontos a pénz nekünk.

Megélünk, megélünk ebben a korban itt,
De minket egy érzés mindig elbizonytalanít:
Nem tudjuk, mit hoz majd holnap az életünk,
Világpiactól függ most már mindenünk.

Viszed az életed,
Vagy az visz tégedet,
Ez már új korszak, vívhatod kenyérharcodat.

Semmi sem megszokott,
Minden megváltozott,

A levegő is más, és fejünkben történt valami különös fordulat.

(Balról jobbra bezúg egy metrószerelvény, és megáll. Kiszáll belőle egy kórusnyi utas, az eddig várakozók beszállnak, majd a szerelvény zúgva eltűnik. – Az érkező utasok folytatják az éneket.)

(A kórus végén beérkezik jobbról balra egy új szerelvény, amiből a kezdő kórus kiszáll, majd ez a szerelvény is kizúg. Átlagos, kopár metróállomás – élet folyik.)

Az egyik torzonborz hajléktalan fölébred (ő Zeusz), első mozdulatával egy műanyag üveg felé nyúl, és meghúzza. A többi hajléktalan is felébred egy kivételével. A borosüveg körbejár.)

HAJLÉKTALANOK DALA (II/1)

Mióta a kannás bort megiszom, megiszom
Az én fejem Kleopátra hajója lett
Mióta az aluljárót koptatom,
Az én vizem, az én vizem a Nílus,
Aranyruhában siklok idelelni,
Az aluljáróban, amit én, amit én választottam.
És mindez a kannás bor miatt,
És mindez a kannás bor miatt.
Jó ez a bor,
Mindig válaszol,

Hogyha megkérdem
Hol is kell élnem
Mindig azt mondja
Az aluljáróban, az aluljáróban.

Lehozott az aluljáróba
Kleopátra aranyhajója
Kibontom vitorlám
Kannás bor Nílusán.
Gyönyörök hajója
Válaszol egy szóra:
Menj aluljáróba,
Szép kis idióta,
Jól vagyok azóta,
Kannás bor megmondta
Kleopátra hajóján
Menj aluljáróba

(Közben az utolsó hajléktalan is fölbred – ez a felismerhetetlenségig megváltozott Laura – ő is iszik és csatlakozik a többiek kórusához. Mire a hajléktalanok befejezik az éneklést, Zeusz már annyira ittas lesz, hogy hanyatt dől a metró megálló kövezetére.)

HAJLÉKTALAN:

És akkor megjelenik Madarász Zsolt és Zsuzsa, aki a hitvese. Audi autójuk lerobbant a Kerepesi út és a Népstadion út kereszteződésében, ezért lejöttek az aluljáróba. Életükben először járnak itt, óvatos cipőkkel tapogatják ki a padozatot, döbbsen szemrevételezik a rendszerváltás utáni durva valóságot. Mivel az új elit prominensei, megpróbálnak a gazda szemével körbepillantani, de a fejükben gondolat helyett már csak gondolatmenet van, hiszen megfordíthatatlan rutinnal élik az életüket, ugyanis az nekik már örökre hiteles. Örökre hiteles.

(Az aluljáró lépcsőjén lejön Zsolt, a feleségébe, Zsuzsába karolva. Nagyon jólöltözöttek, szemlátomást még sosem jártak itt, az egyszerű nép között. Zsolt énekelve, további dialógusuk is recitatívó, egészen Laura megszólalásáig.)

ZSOLT: Ez a parti is megvolt.

ZSUZSA: Most metrózhatunk.

ZSOLT: Fontos volt, hogy ott legyünk édes.

ZSUZSA: Az is, hogy igyál, édes?

ZSOLT: Egyszer kibírod kocsni nélkül.

ZSUZSA: *(körülnéz)* Rettenetes ez a hely...

ZSOLT: *(szintén körülnéz)* Fel kellene újítani.

ZSUZSA: Lehetnének virágok.

ZSOLT: Egy metrómegállóba? Elhervadnak.

ZSUZSA: Művirágokra gondolok. Majd kidolgozom neked a tervet, édes, te meg előterjeszted.

(Laura, aki már a megjelenésük idején felismerte őket, és kihallgatta a beszélgetésüket, most hirtelen eljűk ugrik, kéregető pózban, provokálva a helyzetet)

LAURA: Madarász úr, Madarászné asszony! Az Isten szerelmére, segítsenek, elvesztettem a pénztárcámat, és nekem még a ma esti géppel Oxfordba kell utaznom az államvizsgámra, még máma. Ez olyan biztos, mint az, hogy szűz vagyok. A férjétől, kedves Madarászné, az anyám életére esküszöm.

ZSUZSA: *(dermedten áll, majd hirtelen dönt)* Menjünk innen!

ZSOLT: *(visszahúzza)* Várjál csak, várjál... Nekem ez a nő ismerős!

LAURA: *(nekitámad, továbbra is cigányosan) (Zsoltra mutogatva ordít)* Ez a férfi még a Kádár-rendszerben meg akart erőszakolni, és azt ígérte, hogy taníttatni fogja a gyerekeimet.

ZSUZSA: *(miközben Zsolt egyre nézi Laurát)* Húzz a picsába, te mocsok kurva *(aztán megijed a saját szavaitól)*

ZSOLT: *(egyre csak a felesége karját markolja, közben Laurát bámulva mereven)* Ismer minket, de mi is őt.

ZSUZSA: Lehet, hogy te igen...

LAURA: Nevem Kóbor Numera, emlékszel, Zsoli? Na ne tegyé már úgy a nagyságos asszony előtt.

ZSOLT: Ő volt szegény bátyám menyasszonya.

(Addigra már az öntudatlanul heverő Zeuszon kívül, az összes hajléktalan odacsődült és nagyon élvezik a cirkuszt.)

ZSUZSA: Laura! Laura! Épp most voltunk a szüleidnél.

LAURA: Nem érdekel. Ahogy ti sem. *(oda megy Zeuszhoz és zárkózottan leül hozzá a földre, mint aki befejezte a társalgást)*

ZSOLT: *(Zsuzsával oda megy hozzá)* Mennyi ideje már?

ZSUZSA: A Balaskóék gyerekeről tudom: hét éve legalább.

ZSOLT: Anyádék égen-földön kerestettek.

LAURA: Azért jöttem a föld alá.

ZSOLT: Gyere, elviszünk hozzánk.

ZSUZSA: Mihozzánk? Nem akarom!

LAURA: Fél a nagysága, hogy megkúrsz, megkúrsz !!!

(Zeusz hirtelen felül, mint aki rosszat álmodott, a fejét rázza)

ZSOLT: Zeusz! Professzor úr!

ZEUSZ: *(kábán nézi)* Mit adtál be nekem? Milyen lötyöt?

LAURA: Zeusz, megismered őket?

ZEUSZ: *(visszazuhan)* Ezek a múlt kísértetei. Ezt én csak álmodom, Kleopátra.

ZSOLT: Laura, Laura!
Nem hiszek a szememnek!
Abban az időben, ami nélküled eltelt,
Annyi minden történt, hogy is soroljam?!
Most új világ van, és mindenki jól van.
Szüleid, Balaskó plusz a felesége,
Én is Zsuzsával nyugalomban élve
Gyere közénk vissza, ne maradj ki belőle,
A titkárnőm lehetnél, nézz a jövőbe!

ZSUZSA: *(felkiált)* Balaskó! Hívjuk fel Balaskót! Majd ő segít neki. Egy banknál van és fürdik a pénzben. Fejes lett.

LAURA: Na, menjetek innen, álmos vagyok.

ZSOLT: Gondolj Csabára, ha ő most látna!

LAURA: Ugyan már. Ő se él.

ZSOLT: Na, ezt kell feledni.

LAURA: Azt, hogy megölték?

ZSOLT: Ugyan már, Laura. Most megbocsátani kell, Laura.

ZSUZSA: *(leinti)* Most már elég lesz, Zsolt, várnak minket.

ZSOLT: *(előkapja a mobilját):* Igazad van, Zsuzsa! *(Laurához)* Felhívom neked Balaskót. Együtt dolgozunk egy terven. Majd bevonunk. *(a telefonba)* Halló Laci! Mit gondolsz, kivel találkoztam? *(szünet)* Hogy találtad ki? Igen, Laura van itt, és vár.

LAURA: Dehogy várom! — Zeus! *(nem mozdul)*

ZSUZSA: *(elveszi tőle a mobilt):* Most már én is azt mondom, hogy ne hívd ide! *(a mobilba):* Nem tudjuk, hol van. Majd visszahívlak! *(bontja a vonalat)*

ZSOLT: *(Zsuzsához):* Mitől gondoltad meg magad? *(mobilja csörögni kezd, közben Laurához):* Félreértés és csúsztatás, minden, ami akkor történt! Balaskó magát vádolja, de én tudom, hogy csak meg akarta félemlíteni Csabát, ez se szép dolog, de megbocsátható. Balaskó bármit megtenne érted.

ZSUZSA *(ez alatt):* Hagyd abba! Bolond vagy? Ez haragudni akar, nem ismered.

GYERMEKHANG:

Honnan beszélünk mi, emberek, amikor azt se tudjuk, hogy mit mondunk? Amikor Zsolt mindezt Laurának kitalálta, mintha a saját vesztét akarta volna. Elmondani Laurának, hogy a szerelmét ki ölette meg?! Azt mondani Laurának, hogy csupa félreértés és csúsztatás az élet?! Nem! Zsolt a saját

vesztét akarta, ez már bizonyos. Mert Zsoltban ott volt egy Laura, amelyik el akarta pusztítani Zsoltot, mert Zsolt egyik része utálta Zsoltot, akinek gondolatait elpusztította a gondolatmenet.

ZSOLT: *(előző szövege végén bekapcsolja a mobilt):* A Népstadion útnál! Siess! El ne mozdulj innen! *(fejét csóválva)* Hogy te milyen örült vagy! De épp ezt szerettük benned.

(A házaspár belép a szerelvénybe, az ajtó becsukódik; a metró kidübörög, majd csönd lesz az állomáson.)

LAURA: *(Zeuszt rázva, rémülten):* Zeusz! Balaskó jön. A Csaba gyilkosa. Mindjárt itt lesz!

ZEUSZ: *(kábán felül)* Balaskó? Bízd csak rám!

LAURA *(feláll, elszánt lesz):*

Laura énekelni kezd:

LAURA DALA AZ ALULJÁRÓBAN

Már hallom, hogy jönnek az ismert léptek,
Csak most legyen erőm, hogy szemébe nézzek!
Csak most meg ne tudja azt, hogy mit érzek,
Már gyűlölöm, gyűlölöm, gyűlölöm végleg.

Már látom az arcát, pedig még nincs itt,
Ne verne a szívem, ne lázadna mindig,
Mindjárt megszólal a jól ismert hangon,
És azt kell hazudnom, hogy nem, nem haragszom.

(Most a metróállomás forgalmában rohanva felbukkan a jólöltözött BALASKÓ, és már messziről énekelni kezd:)

BALASKÓ / LAURA DALA AZ ALULJÁRÓBAN

BALASKÓ:

Laura! Újra! Újra, Laura! Itt vagy hát újra!

Újjászületni újra, meg újra, Laura

Laura! Mi erre születtünk, Laura.

Évekig éjnap,

Velem volt a neved, Laura, Laura

Te meg én tudjuk, hogy változik az élet!

A kettőnk sorsa újra ébred

És aztán elkezdjük újra meg újra

Mi meg tudunk újulni Laura, Laura

LAURA:

Mit képzelsz, mit érzel?

Az elmúlt már régen.

Rég túlment az élet,

Nem is vártalak téged.

BALASKÓ:

Laura!

Emlékszem a múltra, épp másra néztél

Gondoltam jól vagyok, az élet kész tény

Velem volt egy másik de megláttalak téged

Beléd vakultam Laura Laura!

LAURA:

Én arról mit sem tudtam,

Mást szerettem, akartam,
És azóta sem felejttem
Azt, akit akkor szerettem.

BALASKÓ:

Úgy féltem, az arcod, rég semmivé lett,
De látom, hogy itt vagy, s az arcod is újra meg újra

LAURA:

Miért jöttél újra, nem téged várlak
Nem vagyok nő már, nem kell a vallomásod
Nem kell egy új élet, nem kell új bánat
Jól van ez így most semmit se bánok.

2. jelenet

BALASKÓ (ÉS BALASKÓNÉ) LAKÁSA

Miközben az előbbi Jelenet díszletének eltüntetése folyik, bejön egy hét év körüli kislány (Balaskó és Balaskóné leánya) egy kutyával és egy repríz dalt énekel.

A KISLÁNY REPRÍZ DALA

Van nekem egy aranyos kiskutyám,
Szülinapomra hozta az apukám,
Márpedig az apám elfoglalt férfi,
Hogy jutott eszébe, senki sem érti.

Egyedül én tudom,

Miért van kutyusom,
Azért van Ő nekem,
Legyen kit szeretnem,
Ha papám nincs velem,
Márpedig Ő roppant,
Roppantul elfoglalt,
Mivel egy nagy ember az én papám.
Jer ide kiskutyám,

Bátrak vagyunk, én meg a kiskutyám,
Bátran várjuk haza apukám,
És ott vagyok én is, kutyám oldalán
Én vagyok az apád, aki veled itt van. - *(ismétlés, tánc)* –

(Eddigre elkészül Balaskóék lakása, és bejön Balaskóné, a csinos feleség és anya, frissen kisminkelve, lendületesen, tette és munkára készen. Érkezésekor a repríz zene véget ér és (mintha bekapcsoltak volna egy rádiót) egy kellemes realista áruházi rágógumizene kezdődik el.)

BALASKÓNÉ *(közben tesz-vesz)*: Zsófikám, fogjuk a táskádat, de előtte fogat mosunk...

ZSÓFI: Már megmostuk a fogamat.

BALASKÓNÉ: Akkor megyünk egyenesen az iskolába. Megnézem, hogy mész be!

ZSÓFI: Aztán..?

BALASKÓNÉ: Aztán megyek a tévébe, a papa fog érted menni, tudod...

ZSÓFI: Tudom! Tudom! Hadd menjek veled a tévébe én is! Hadd ne menjek az iskolába ma se!

BALASKÓNÉ: *(leguggol hozzá bizalmasan)* Zsófikám, két percünk van! Megbeszéltük mit kell neked megértened ! A papa meg én nagyon elfoglaltak vagyunk, tudod, dolgoznunk kell. *(megszólal a mobilja, felugrik, beleszól):*

Te vagy az? Hallom. Jaj de jó! Zsófi meg én itthon várunk. *(Leteszi a mobilt):* Egész nap együtt leszünk. Nem megyünk sehova. Ebédet főzök.

ZSÓFI: Jaj de jó! *(eldobja a táskát)*

BALASKÓNÉ: Itt is van! *(Balaskó elé indul)*

Bejön Balaskó. Nagyon feszült, keresi a fogást a helyzetben.

BALASKÓ: Útközben történt valami...
(Zsófihoz, aki odafutott és odabújt hozzá)

BALASKÓNÉ *(szintén hozzábújik):* Spagettit fogok főzni. A kedvencedet.

BALASKÓ: Zsófikám, szeretnék beszélni a mamival.

ZSÓFI: Baj van?

BALASKÓ: Vidd le a kutyát pisilni. Kint van két ember, köszönj nekik szépen. *(feleségéhez):* Csak lefürdenek.

BALASKÓNÉ: Fürdeni jöttek? Hozzánk?

ZSÓFI *(a kutya már pórázon, a kutyának):* Egész nap velünk maradsz. Érted? - *(már kintről):* Csokolom!

Balaskó a lánya után megy, majd rögtön visszatér elszántan maga előtt tolvá Zeuszt és Laurát, a két szótlan hajléklalant, és ugyanazzal a lendülettel a fürdőszoba felé navigálja őket. Közben a feleségének magyaráz:

BALASKÓNÉ: Kik ezek?

ZEUSZ: *(kézmozdulattal kísérve)*: Csókolom! Egy kis gyorsító nincsen?

BALASKÓNÉ: Ital? Van, az van.

ZEUSZ: Akkor... Ha lehetne...

BALASKÓNÉ: Kik ezek?

BALASKÓ: *(erélyesen)*: Majd elmagyarázom, most ülj le. *(közben kitolja a hajléktalanokat, és már kintről hallatszik a hangja)*: Ott vannak törölközők, szappan, borotva, amit csak akartok, de nem összetörni semmit!

BALASKÓ: Az egyikük volt egyetemi tanár.

BALASKÓNÉ: S a másik, az a nő. ... Mintha valahonnan...

BALASKÓ: A másik pedig...

BALASKÓNÉ: Laura. Laura!

BALASKÓ: Igen. Laura!

BALASKÓ: Szeretném, ha Laura ideköltözne.

BALASKÓNÉ: Ide?

BALASKÓ: Te mondtad, hogy ez a lakás túl nagy.

BALASKÓNÉ: Ő tudja ?

BALASKÓ: Csak annyit tud, hogy többé nem akarom elengedni, nélküle már nem akarok élni !

BALASKÓNÉ: Hát ez halálos.

BALASKÓ: Úgy van. Halálosan szeretem, évek óta keresem, és most már nem engedem el. Nem érdekel se te, se a gyerek, sem a kibebaszott kutyátok!

BALASKÓNÉ: Te nem ismeresz.

BALASKÓ: De ismerlek.

(Ekkor belép a kimosdott LAURA Balaskóné pongyolájában. Most megint olyan, mint régen, csodás átváltozáson esett át a tisztálkodástól.)

LAURA: Kimostam a ruháimat, és...

(Erre a házaspár valósággal rárohan, és kétfelől rángatják.)

BALASKÓNÉ: Te! Te! Ez az enyém, hogy mered?! — *(rángatja a pongyolát, majd letépi Lauráról és magához szorítja, (mindvégig ott is tartja az elkövetkezendőkben, mert az tényleg az övé, de hát Laura most meztelenül áll ott, ami egyikőjüket sem zavarja):*

BALASKÓ: *(mohó örömmel):* Mindent elmondtam Évának. Én bármire képes vagyok. Annyira szeretlek.

BALASKÓNÉ: *(Balaskóval egy időben beszélve).* Én ismerem, nincs magánál. Tönkrevágom veled együtt, ott végzitek a mocsokban.

BALASKÓ*(egyidejűleg):* Ne hallgass rá! Egyszer már elszakítottak tőled, de többet soha!

Balaskó magához rántja a meztelen Laurát, szorosan öleli, ZENE, ÉNEK:

A szenvedélyes kitöréstől Laura önkéntelenül is Balaskó mellére hajtja a fejét. Most Zsófiika érkezik vissza a kutyával, a zene kiáll, BALASKÓNÉ Laurára borítja a pongyoláját, majd odarohan a gyerekekhez:

BALASKÓNÉ: Édesem, mi megyünk.

ZSÓFI: *(felkapja, és melléhez szorítja a kutyát)* Morzsát is vihetem?

BALASKÓNÉ: Persze!

ZSÓFI: Fogkefe?

BALASKÓNÉ: *(kézen fogva kirángatja)* Majd veszünk! Ne félj! *(Balaskóhoz)* Ezt még megbánod! Ezt még megbánod!

(Anya, lánya, kutya ki , – ZENE folytatódik, LAURA énekel, közben a megfürdött Zeusz bejön a saját, régi, mosástól még nedves rongyaiban:)

BALASKÓ, LAURA, BETÉT (II/2)

LAURA:

Használsz engem, használsz, csak vágyadra használsz,
És míg azzal szédítesz, hogy engem szeretsz csak,
Meg akarsz szerezni, már csak én hiányzom
S a legnagyobb hazugság, hogy mindent,
Nekem adsz.

BALASKÓ:

Halálos baj vagy,
Mégis akarlak,
Jobban, mintha jót tennél nekem.
Érzem, hogy ártasz,
Gyűlölsz és bántasz,
Mégis neked adnám mindenem.
Arra születtem,
Mindenem vedd el,
Ismerlek téged, de önmagam nem.
Halálos baj vagy,
Mégis akarlak,
Jobban, mintha jót tennél nekem.

Vágyom rád egyre,
Mint a méregre,
Jöjj hát és vedd el az életem.

(A dalbetét végén Laura eltolja magától Balaskót, és Zeusz előtt elhaladva visszamegy a fürdőszobába. A két férfi négy szemközt marad:)

ZEUSZ: *(jellegzetes, ivást mutató kézmozdulat kíséretében) (ismét a mozdulat):*
Gyorsító?

BALASKÓ: Mindenem az övé.

ZEUSZ: Csak az életedet veszi el. Ott voltam, amikor megkötötted az alkut. Laurával kiszálltunk belőle.

BALASKÓ: De az ember jólétre született.

ZEUSZ: Magadnak is hazudsz.
Mi hét éve is tudtuk, hogy a jóban mi nem jó.

BALASKÓ: Te mehetsz. Mire vársz?!

LAURA jön ki a fürdőszobából vizes rongyaiban, karján Balaskóné pongyolájával.

LAURA: Add vissza a feleségednek. *(Zsolt kezébe nyomja a pongyolát)*

BALASKÓ: Az életben többet nem veszi fel.

LAURA: Dehogynem. Visszajönnek.

ZEUSZ : *(Laurának nyújtja az üveget):* Gyorsítót?

(Laura és Zeusz elindulnak kifelé. Balaskó megragadja Laurát.)

BALASKÓ: Te itt maradsz!

(hosszan megcsókolják egymást)

ZEUSZ: Laura csak hülyít, hogy annál nagyobbat koppanj. *(semmi válasz)* *(kimegy, majd visszajön)* **Megyek, nem baj? Nem baj.** - *(Zeusz elmegy)*

BALASKÓ: *(Laurához):* Mi van veled?

LAURA: Elszoktam attól, hogy nő vagyok.

(Bejön FÁSKERTI, sietett, és egy pillanatra hátranéz.)

FÁSKERTI: Laura! Kislányom!

LAURA: Apa! *(megcsókolja)*

FÁSKERTI: *(gyönyörködik benne)* Semmit sem változtál, aranyom. Milyen szép lányom van nekem! Borzasztóan aggódtam érted.

LAURA: Ne félts, apa, tudom hogy mit csinálok.

FÁSKERTI: Mit akarsz ettől az embertől? Most hallom a feleségétől, hogy tönkretetted az életüket.

BALASKÓ: Mi újra kezdjük Laurával.

FÁSKERTI: Most az egyszer hallgass rám! Én vagyok az egyetlen, aki szeret téged.

LAURA: *(gyöngéden):* Halljuk a lényegét, apa!

FÁSKERTI: Anyád mindjárt itt lesz.

LAURA: Megint ő a lényeg?

FÁSKERTI: Anyádnak viszonya van ezzel az emberrel.

BALASKÓ: *(magyaráz, de másik kettő nem is figyel rá):* Szakítok! Itt helyben.

LAURA: *(merően apja szemébe nézve):* Szegény apa! Hogy bírtad, szegény apám?

FÁSKERTI: Sosem magammal törődtem.

(Beront Fáskertiné, de mint egy vihar.)

FÁSKERTINÉ: *(nagyon kimerült)* Gyorsan, gyorsan, hol lehet itt leülni! *(egy fotelba veti magát, izzadtan liheg)* Vízet! Egy pohár vizet, Laci!

BALASKÓ: *(konokul)* Neked én már nem hozok vizet.

Erre Fáskertiné ránéz, felpattan, tudja, merre van a fürdőszoba, kirohan oda.

FÁSKERTINÉ: *(pohár vízzel a kezében jön vissza, lassan oda megy Balaskóhoz, közben azt mondja):* Tudjátok mit csináltatok? *(férjéhez, aki meg akar szólalni:)* Nem te! Ők! *(azzal Balaskó arcába lötyyenti a vizet, mire Laura tüntetően Balaskó melléhez bújik; onnan nézi érdeklődéssel az anyja további mutatványát, aki most Balaskóhoz beszél)* Abban állapotunk meg, hogy béke van. Évi nálam volt. Ha nem békíted ki, többet ránk nem számíthatsz. Akkor vége.

BALASKÓ: *(mellesleg):* Minek van vége?

FÁSKERTINÉ: Elsősorban neked. Laura akarta, ezt ne felejtsd el. Nagyon fogom sajnálni, amit meg kell tennem.

BALASKÓ: Nem baj.

FÁSKERTINÉ: *(férjéhez):* Mit bámulsz? Gyere!

A házaspár az ajtóban az érkező Zsoltba és Zsuzsába ütközik, indul a zene, amiből kvartett lesz. — Zsuzsa, majd a többiek énekelve.

ZSUZSA: *(Zsolthoz):* Látod, mondtam, hogy ebből baj lesz.

FÁSKERTINÉ:

Hátranéz Balaskóra és Laurára, elgondolkozva.

Ez a bolond azt hiszi,
Hogy Laurának ő kell.
Ez a bolond azt hiszi,
Hogy neki csak egy nő kell!

ZSUZSA, ZSOLT, FÁSKERTI:

Dehát mi kell Laurának? *(ismétlés)*

FÁSKERTINÉ:

A múlt, a múlt,
A múltat hozná vissza,
A múltat, a múltat,
Ami el van távolítva.
A múltat, a múltat,
Ami le volt zárva végleg,
Elmúlt, kimúlt, megegyeztünk benne,
Hogy a legsötétebb felejtésbe hullt.

ZSUZSA, ZSOLT, FÁSKERTI:

De hát a múlt
Az már egy másik ország,
Nem érted, csak nézed és
Idegen vagy benne, itt élünk s ez
Jól van a felosztott jelenben
Megvan a munkánk, megvan a tekintélyünk
Itt csak a jelen van és ha a jövőbe nézünk,
Az csupa kilátás, csupa jó ígéret,
A múlt, az ím már semmi, semmi, semmivé lett.

FÁSKERTINÉ:

Laura el akarja venni tőlünk a jelent,
Itt az idő, mikor a múltért bosszút állhat.
Ismerem Őt,
Higgyetek nekem,

Hát vigyázzatok, vigyázzatok Laurával!
MIND A NÉGYEN

Laura el akarja venni tőlünk a jelent,
Laurának a jelen semmit sem jelent,
Az, ami most van, csak azt jelenti Laurának,
Hogy ez az idő, az idő, az idő, amit utálhat.

Laura minden vágya
Csak a múltnak folytatása,
Ismerjük őt, a bármit elkövetőt,
Ez rávall Laurára, ez rávall Laurára,
Hát vigyázzatok, vigyázzatok Laurával!

ZSOLT: Azonnal beszélek Évivel, egyeztetni kell.

Az utolsó hangnál egyszerre mind a négyen gyorsan távoznak. Laura és Balaskó magukra maradnak a lakásban.

3. jelenet

TÉVÉSTÚDIÓ ÉS VETÍTETT HÁTTÉR ÉS KÉPERNYŐ

A tévéstúdióban.

BALASKÓNÉ: *(a kamerába):* Jó estét kívánok! A titkosszolgálat utasítására ölték meg a rendszerváltó egyetemista körök egyik vezéregyéniségét, Madarász Csabát — állítja tegnap megjelent cikkében az egyik napilap publicistája, levéltári kutatásaira hivatkozva. A 7 évvel ezelőtti gyilkosság részletei máig tisztázatlanok. Kinek állt útjában az egyetemista fiú? Hamarosan erről kérdezem az áldozat öccsét, Madarász Zsolt parlamenti képviselőt, előtte azonban röviden elevenítsük fel, ki volt Madarász Csaba.

BEJÁTSZÁS *(mely alatt Csaba fotóját mutatja a képernyő):* Madarász Csaba, az egyetem hallgatójaként a 80-as évek végén aktív szerepet játszott az egyre erősödő, reformokat követelő diákmozgalomban. Kollégiumi vitaesteket szervezett a Kádár rendszer visszásságairól, a korabeli röpgyűlések állandó felszólalója volt, társaival szamizdat kiadványt szerkesztett. A rendszerváltást azonban nem érthette meg. Egyik este hazafelé tartott, de a kollégium előtt —

máig ismeretlen személyek — megtámadták és halálra verték. Társai találtak rá a 21 éves fiúra.

BALASKÓNÉ: A Csaba halálát felfedező fiatalok között volt az öccse is, aki azóta parlamenti képviselő. Köszöntöm a stúdióban Madarász Zsoltot. Vágjunk a közepébe. *(Zsolthoz fordul)* Ön szerint mennyire megalapozott az a feltételezés, miszerint Csabát a titkosszolgálat ölette meg?

ZSOLT: Teljességgel.

BALASKÓNÉ: Tehát Önnek is ez a véleménye.

ZSOLT: Ez nem vélemény, hanem tény.

BALASKÓNÉ: Tudja-e bizonyítani?

ZSOLT: Nem.

BALASKÓNÉ: Akkor mi alapján állítja ilyen határozottan?

ZSOLT: Az egyik ügynöküktől, aki akkoriban jelentett rólunk, de épp a gyilkosság döbbsentette rá, hogy mit tett és ezután bennünket informált

BALASKÓNÉ: A tegnapi lapban két lehetséges indokot tár fel az újságíró: az egyik, hogy Madarász Csaba politikai felbujtó tevékenysége miatt volt útban, a másik, hogy az Ön bátyja viszonyt folytatott egy Laura nevű nővel, akinek a szülei a titkosszolgálat magas rangú tisztjei voltak.

ZSOLT: A nő miatt ölték meg.

BALASKÓNÉ: Ennyire biztos benne?

ZSOLT: Igen, a bátyám nem jelentett akkora veszélyt a rendszerre, hogy az életével kellett volna fizetnie. Még egyszer mondom: a nő miatt ölték meg, de hozzáteszem: nem a nő szülei voltak a megbízók.

BALASKÓNÉ: Hanem?

ZSOLT: Más „közeli ismerőse” is dolgozott a szolgálatnak.

BALASKÓNÉ: Úgy érte féltékenységből ölték meg, politikai eszközök felhasználásával?

ZSOLT: Többet nem mondhatok.

BALASKÓNÉ: Miért nem? Ezek szerint Ön 7 éve ismeri, és futni hagyja a bátyja gyilkosát. Miért?!

ZSOLT: Azok nagyon zavaros idők voltak, nem tudtuk mi lesz a vége, a változások után pedig kiderült, hogy sokaknak sikerült átmenteniük a hatalmukat.

BALASKÓNÉ: A politikába?

ZSOLT: Vagy állami vállalatokba, például bankokba. *(sejtelmesen)*

BALASKÓNÉ: Most konkrétan arról beszél, aki megölette a bátyját?

ZSOLT: *(Sokat sejtető csend után)* Megismétlem: tudom, hogy ki ölette meg a bátyámat, de az ügyosztály egykori tisztje nem bukott a rendszerrel és nekem nincsenek bizonyítékaim. Többet nem mondhatok.

BALASKÓNÉ: Kedves nézőink! Nekünk egyelőre ennyit sikerült kideríteni a szövevényes ügy háttéréről. A további részletek tisztázása a hatóságokra vár. Ami biztosnak tűnik: a szálak a felsőbb körökbe vezetnek, sőt a ma elhangzottak alapján azt hiszem joggal feltételezhetjük, hogy a bankszférába. Mindenesetre mi megkérdezzük a két állami bank vezetőit, dolgoztak-e az előző rendszer titkosszolgálatának és ismerte-e valamelyikük a meggyilkolt Madarász Csaba barátnőjét. A fejleményekről holnap esti adásunkban tájékoztatjuk Önöket. Köszönöm figyelmüket. Viszontlátásra!

4. jelenet

BALASKÓ LAKÁSA

(A lakás bedíszletezésének ideje alatt még tart a sötétség, szól a zene. Csörög Balaskó mobilja a sötétségben, és Balaskó, majd más / ok énekhangja hallatszik:)

TELEFONDALOK

BALASKÓ *(hangja)*: Halló! Balaskó László vagyok.

FÉRFIANG 1:

Halló, halló!
András vagyok, kedves László.
A mondanivalóm csak annyi:
Holnap mégis csak gyere be dolgozni.
Nem tudom, hogy ennyiből értesz-e.

BALASKÓ *(hangja)*:

Hogyne. Természetes. Miért is ne.

FÉRFIANG 1:

Hát, akkor, minden jót Lacikám.

BALASKÓ *(hangja)*:

Úgyszintén neked is, Andriskám.

Balaskó telefonja ismét megszólal:

FÉRFIANG 2:

Halló, halló, halló, Balaskó?
Nem válaszolsz? Így is jó.
Jobban teszed, hogyha mindent bevallasz,
Így még talán mindent megúszhatsz.
Én a nép nevében beszélek,
Azt ajánlom tenéked.
Ezért még megkapod a magadét.

(A színházvilágosodik. Balaskó lakásában vagyunk; ahol az ágyban fekvő Balaskó még utoljára beleszól a telefonba, miközben Laura lehalkítja a tv készüléket és ránéz a férjira.)

BALASKÓ: *(a telefonba, miközben Laurára néz):* Értem. Mindent értek.

(Balaskó eldobja a telefont. Egy darabig merően bámulják egymást Laurával, mígnem Laura félni kezd a férfitől. A dialógus kemény és egyszerű.)

BALASKÓ: Hát ezért jöttél el hozzám. Végig tudtam.

LAURA: *(látva, hogy a férfi megmozdul):* Ne gyere ide!

BALASKÓ: Ennek az életnek itt Vége. Eljössz velem vidékre.

LAURA: Nem. Nem.

BALASKÓ: Itt hagynék mindent, ha velem jönnél. Találnék munkát.

LAURA: *(látva, hogy a férfi ismét mozdul)...* Ne gyere közelebb!

BALASKÓ: Mit akarsz?

LAURA: Ne hagyd magad. Maradj.

BALASKÓ: És?...

LAURA: Fizesd vissza nekik.

BALASKÓ: Mi lett belőled, Laura!

TUDOM, HOGY ÁRTASZ

BALASKÓ:

Halálos baj vagy,
Mégis akarlak,
Jobban, mintha jót tennél nekem.

Tudom, hogy ártasz,
Gyűlölsz és bántasz,
Mégis neked adnám mindenem.
Arra születtem,
Mindenem vedd el,
Ismerlek téged, de magamat nem,
Vágyom rád egyre,
Mint a méregre,
Ami elveszi az életem.

LAURA:

Te akarsz engem,
Én csak engedtem,
Amit akartál,
Azt hazudtam neked.
Ebben az életben
Semmi sem véletlen
Bajt is akartál,
Tessék, megkaptál,
Rosszat akartál,
Tessék, megkaptál,
Mindenki azt kapja,
Amit megérdemelt.

LAURA: *(közel megy hozzá):* Fizesd vissza nekik!

BALASKÓ: Akkor velem maradsz?

LAURA: Akkor veled maradok.

5. jelenet

PARLAMENTI PATKÓ

(A díszlet átrendezése alatti repríz zene átcsap a Parlamenti motívumba, és már a színpadi félhomályban halljuk a Házelnök hangját, amint csendet kér, és bejelenti, hogy „most a napirend előtti felszólalások következnek, és elsőnek Szabóki Krisztián képviselőtársam intéz azonnali kérdést a titkosszolgálatokért felelős tárcanélküli miniszter úrhoz.”

Ezek után a szín kivilágosodik, és a Parlament üléstermét látjuk a televízióból jól ismert patkó alakú formájában, oldalt páholyok, egyikben Balaskó áll fülére szorított mobiltelefonnal, mellette Laura. A padosorokban képviselők ülnek, köztük Zsuzsa, Zsolt és a Fáskerti házaspár, a Házelnök emelvényen foglal helyet, alatta jegyzőkönyv-vezetők, stb.)

KÉPVISELŐK KÓRUSA:

Halljuk, halljuk Szabóki Krisztiánt!
Mindig érdekes, ha ő nyitja meg a vitát.
Mert mindig szívre céloz ő,
Köztudottan a legjobb kérdező,
Mefagy a levegő is, ha beléje kérdez ő.

HÁZELNÖK: Felhívom képviselőtársam figyelmét,
Hogy két perc a rendelkezésére álló idő.

SZABÓKI: *(feláll, újság a kezében, fülén fülhallgató, mely Balaskó instrukcióit közvetíti neki)*

Tisztelt titkosszolgálatokért felelős tárcanélküli miniszter úr!
Egy, a tegnapi újságban megjelent cikkekre hivatkozva...

BALASKÓ: *(a mobilba)* Mutasd fel az újságot, Krisztián!

SZABÓKI: *(magasra emeli az újságot)*
... azt az azonnali kérdést tenném fel a miniszter úrnak,
Van-e alapja annak a vádnak,
Hogy képviselőtársnőnk, Madarászné Tóth Zsuzsa
Beépített ügynöke volt a III/III-as ügyosztálynak,
Fedőneve: Rideg Rita.

Továbbá, hogy tartótisztjei, ugyanezen dokumentum szerint, Fáskerti és Fáskertiné, úgyszintén képviselőtársaink. Továbbá igaz-e, hogy Madarász Csaba az ismert ellenzéki vezér? Meggyilkolásában tevőleg részt vett az említett három személy?

BALASKÓ: *(mobilba)* Nincs több kérdésed, Krisztián.

SZABÓKI: Elnök úr! Nincs több kérdésem ma délután. *(leül)*

KÉPVISELŐK KÓRUSA:

Botrány, botrány, botrány, nem vitás!
S mit szól hozzá az átvilágítás?
Halljuk, halljuk a miniszter urat,
Tárja elénk, tárja elénk a dokumentumokat.

HÁZELNÖK: *(csenget)* Csendet, csendet, felkérem miniszter urat,
A képviselő úr kérdéseire adja meg a válaszokat.

MINISZTER: *(feláll, az ő kezében is újság)*
Kérem, elnök úr, tisztelt országgyűlés
Nem találtunk a nyilvántartásban ilyen aktát,
Bár én is csak az újságban láttam a dokumentumot,
Mégsem állítom, hogy az feltétlen hamisított.
Mivelhogy sok akta tűnt irattárunkból el,
Hogy ez rágalom, vagy nem, azt senkisésem vállalja fel. *(leül)*

KÉPVISELŐK: *(nagy lárma)*

HÁZELNÖK: *(csenget)* Csendet, csendet!
A képviselő urat
Kérem, elfogadja-e a miniszter úr válaszát?

SZABÓKI: *(a mobilba)* Mondjam, hogy jól van?

BALASKÓ: *(mobilba)* De tedd hozzá, hogy visszatérsz erre még.

SZABÓKI: *(feláll)* Köszönöm, miniszter úr, egyelőre ennyi elég.

De hadd tegyem hozzá, amint meglesz az akta, visszatérek erre még. *(leül)*

(A teremben lárma, házelnöki csengetés, mindenki kimegy, szünet, csak Balaskó és Laura maradnak a páholyban a színen)

(Balaskó mobilja csörög)

BALASKÓ: *(oldalán Laurával)* Halló! Balaskó László vagyok!

FÉRFIHANG 1: Halló, halló!
András vagyok, kedves László.
A mondanivalóm csak annyi:
Holnap mégiscsak bemehetsz dolgozni.
Gratulálok. Ennyiből értesz-e?

BALASKÓ: Hogyne. Természetes. Miért is ne?

FÉRFIHANG: Hát akkor minden jót, Lacikám.

BALASKÓ: Úgyszintén neked is, Andriskám.

(bont, Laurához fordul, új motívum)

BALASKÓ ÉS LAURA DALA A PARLAMENTBEN

BALASKÓ: Mi lesz ezentúl,
Minden megfordul,
Vagy pedig az lesz, amit remélek?

LAURA: Amiért jöttem,
Azt elvégeztem,
Érjen már véget a történet.
Ezt érdemeltem,
Ezt érdemelted,
Tovább már semmi kedvem az egészhez.

6. jelenet

ELDUGOTT PRESSZÓ AZ ARANYKÉZ UTCÁBAN II.

(A hangulatos belvárosi presszóban semmi sem változott az elmúlt hét év alatt. A pincérnő a pult mögött a körmét reszeli, a vak zongorista ugyanazt a dalt játssza, a vendégek is ugyanazok, ugyanúgy táncolnak és énekelnek, mint régen.)

GYERMEKHANG:

Na ezek után mi van? Most aztán mi van? Az nem vitás, hogy az élet továbbra is kenyérharc. Továbbá befolyásolás az élet, amit az erőszak bűvöletében a legérdemesebb élni, továbbá az élet zengő tombolás, ha benne vagy. Hát azért senki sem lehet akkora hülye, hogy sokáig akarja a saját vesztét. Ez bizonyossá vált 1995-ben. Abban az évben mindannyian rájöttünk arra, hogy miben vagyunk érdekeltek. Tudniillik az ízében. Abban az ízében, hogy vagy én, vagy én nem. Hát akkor már inkább én. Vagyis nem szabad elmaflázni. Viszont ebből jön az irigység. Ha én nem, akkor ő miért? Nincs senki, aki irigy ne lenne. Ez ma már biztos. Ez biztos ma már.

KVINTETT A PRESSZÓBAN (II/2)

Egy ódon presszóban, egy cuki eszpresszóban
Szívbemarkoló a hangulat,
Egy kedves kis belvárosi eszpresszóban
Az ember pikánsul mulat. Stb. *(az első felvonás presszó jelenetből)*

(Hirtelen a hét évvel ezelőtti két baljós férfi lép be ugyanabban a ruhában, mint hajdanán, és köszönés nélkül átkutatják a presszót, poloskákat keresnek, a hely biztonságát ellenőrzik, még a pincérnőt is megmotozzák, hogy van-e nála fegyver.)

PINCÉRNŐ: Mit parancsolnak?

FÉRFI 1: Szépen kérek mindenkit, azonnal hagyják el a helyiséget.

PINCÉRNŐ: Házkutatási engedélyük van -e?

FÉRFI 2: Nincs.

FÉRFI 1: Van. *(pénzt vesz elő, kártyalapokként szétteríti a bankókat)* Húzzál.

PINCÉRNŐ: Hányat.

FÉRFI 1: Kettőt.

(Pincérnő gyorsan húz két bankjegyet és kimegy. – Ez után Férfi 1 találomra az egyik vendég kezébe nyomja a pénzköteget:)

FÉRFI 1: Kint szétosztod majd nekik.

FÉRFI 2: *(miközben a vendégek elindulnak kifelé)* A franc érti ezt a mai világot.

FÉRFI 1: Takony az biztos, haszon kulcsra jár!

FÉRFI 2: Menjetek már!

(Fáskerti és Fáskertiné jön be aktákkal)

FÁSKERTI: Vigyázzatok, az firkászok itt ólálkodnak.

(A két férfi az ajtónál a belépő ZSOLTba és ZSUZSAbba ütközik. Férfi 1, Fáskertihez:)

FÉRFI 1: Ezek bejöhetnek?

FÁSKERTI: Be.

(A két baljós férfi a bejáratnál az utcát figyeli. Amint elfordultak, Zsoltból és Zsuzsából azonnal kirobban az izgalom, és egy minden zenei bevezető nélküli fergeteges, patakozó, verbálisan szinte érthetetlen szóáradatban kitörő duettet adnak elő a Fáskerti házaspárnak, aminek egy csapásra vége szakad, amint Fáskertiné csendet parancsol nekik:)

ZSOLT ÉS ZSUZSA DUETTJE

ZSOLT: *(egyszerre Zsuzsával)*

Mindenek ez a Laura az oka,
Azt hiszi, hogy mindenre van joga,
Balaskó itt az ügyek szervezője
De minden csak tőle ered,
A ti lányotoktól, lányotoktól,
A háttérben ő az, aki sunyítva fontol,

Laura az oka, Laura az oka, aki mindennek az oka.

ZSUZSA: *(egyszerre Zsolttal)*

A sajtó mindenhol ott van,
Éjjel nappal figyelnek,
Én tudtam, hogy nem vagyunk szentek
Sem pedig érinthetetlenek,
De ez már több a soknál bőven, több a soknál,
Az eszünkben mindig Balaskó jár, mindennek ő az oka.

FÁSKERTINÉ: *(rájuk kiált): Csend legyen! (ettől hirtelen megszakad a zene és az ének)*

FÁSKERTI: Nem ezért jöttünk ide.

Balaskó bejön, mindenki ránéz, miközben a két baljós férfi rutinosan megmotozná őt, de fölényesen ellöki őket:

Mindannyian leülnek. Belép Balaskóné, megpillantja férjét, aki zavartan feláll, amint megpillantja Évit:

BALASKÓ: Szervusztok.

BALASKÓNÉ: *(Bozókihoz):* Azt nem mondtátok, hogy ő is itt lesz.

BALASKÓ: De nekem sem, s ha azt hiszitek, hogy itt most egy békülés lesz...

(Erre a másik két házaspárból Fáskerti és Fáskertiné Balaskóhoz ugrik, hogy vissza nyomja a székre, Zsolt és Zsuzsa pedig Balaskónéhoz rohan, hogy az asztalhoz vezessék, nehogy elmenjen.)

FÁSKERTI: Itt most más a téma.

BALASKÓ: Azt ne mondjátok le tudjátok állítani a sajtót.

FÁSKERTINÉ: Kivéve ha nem kapnak újabb témát.

ZSOLT: Ha nincs téma, leáll a verkli. Ugye, Évi?

BALASKÓNÉ: A főcím: „bizonyítékok híján”. *(jelentőségteljesen ránéz Fáskertinére)*

Fáskertiné, a magával hozott iratcsomóból mindenkinek oda adja a maga aktáját, amit azok lázasan lapozgatnak, hogy meggyőződjenek őket illető tartalmukról, majd örömmel ki-ki meggyűjti a magáét, és egy-egy márványasztalra helyezve gyönyörködnek a megsemmisülésükben. Ez talán a koreográfia része is lehet.

BIZONYÍTÉKOK HÍJÁN I.

A közvélemény a nép véleménye,
A közvélemény nem erőltethető,
A közvéleményt csak rá kell vezetni
Mint oktondi kisfiút egy jó szülő.

A közvélemény bármikor felzúdul
A közvélemény tematizálható,
A közvélemény nem okul önhibából,
A közvélemény nem kioktatható.

(De) ha túl nagy a lárma,
S az anyád kínjába
Küldenek téged,
Mert oly nagy a vétked
És nem lelsz már végleg
Sehol menedéket,
Csak két szó védhet meg,
S rögtön elengednek: BIZONYÍTÉKOK HÍJÁN.

7. jelenet

METRÓALULJÁRÓ

Ismét a Népstadion úti metrómegálló, ahol a lépcső tövében Zeusz alszik hajléktalan társaival. A közeledő szerelvényre várakozó utasok mindegyikének nyitott újság van a kezében, azt olvassák, miközben énekelnek.

BIZONYÍTÉKOK HÍJÁN II.

Felháborító, hogy mindent elkennek,
Csúsztatnak, és csak homályosítanak
Most ki itt végül a gyilkosa kinek?
A közvélemény, az tudatlan marad.

Felháborító, az ember azt se tudja,
Most melyik igaz, a bűntett, vagy a vád
Melyik hazudik, a vádlott, vagy a vádló,
A végén azt se tudod, ki volt az anyád.
Nem lehet látni fehér-feketéül
Nem lehet látni az orrunknál tovább
Semmi sem kerül soha napvilágra,
Ki volt a tettes, esetleg az apád.

Befut a szerelvény, újságot tartó utasok ki, az eddig várakozók be, a szerelvény elzúg, jön a következő versszak, amit a most érkezett utasok énekelnek:

Mert túl nagy a lárma,
S az anyád kínjába
Küldenek téged,
Mert oly nagy a vétked
És nem lelsz már végleg
Sehol menedéket,
Csak két szó védhet meg,
BIZONYÍTÉKOK HÍJÁN.

BIZONYÍTÉKOK HÍJÁN.

(A szerelvényből kiszálló utasok között felbukkan Laura, önála nincsen újság, és mikor a kórus befejezte, még egy dalocskát énekel egyedül)

LAURA: Amiért jöttem,
Azt elvégeztem,
Ezt érdemeltem,
Ezt érdemelték,
Tovább az egészhez már semmi kedvem.

(Közben odaérkezik a földön újságpapíron üldögélő Zeuszhoz, a hajléktalanok rongyos csapatához)

Búcsúzni jöttem, Zeusz, búcsúzni jöttem tőletek.
Tegnap egy korszak véget ért, mostantól újat kezdhetek.
Elmegyek semmit sem sajnálva, amit itthagytok,
Amit a holnap hoz, meglátjuk,
Egy másik darabot.

ZEUSZ: Igazságot tehetsz képzeletedben,
Közben minden arra megy,
Amerre az út vezet.
Nézd csak mi van a gyűrött újságban,
(odaadja Laurának az újságot, hogy olvassa)
A parlamenti bizottság megszüntet egy vizsgálatot,
Bizonyítékok híján, bizonyítékok híján mindenki föl van
mentve,
Nem ért véget semmi, megy tovább az ügymenet,
Búcsúzhatsz, Laura, de már megint nem olyan az élet,

LAURA: *(elhajítja az újságot, mobilt ránt elő, beüti a számot)*
Halló, Laura vagyok. Azonnal beszélni akarok veled. Igen, egy
olyan dolgról, mit eddig titokban tartottam, és ami neked is
meglepetést jelent. Várlak a metrónál, siess, gyere!
(Zeuszhoz) Nem, nem, nem, nem és nem, nem lehet ez a vége,
arról majd én gondoskodom.

ZEUSZ: Az egyetlen kijárat az örök felállásból
Az aluljáróba vezet, gyere, ülj le közénk,

LAURA: Figyelj csak, Zeusz, most megmutatom.
Micsoda eszköz van még a kezemben,

(Az utolsó sorokat énekli, amikor megpillantja az utcáról futva érkező Zsoltot, akit az imént mobilon hívott ide, és ezzel kezdetét veszi a csábítás trükkje, melyet Laura már gyakorlottan alkalmaz.

„Megpillantja” a tömegben feléje igyekvő férfit, és ez „megrázkódtatást okoz neki.”

Majd jelentős léptekkel Zsolt felé indul. Megáll előtte. Szavakat keres, de nehezebbre esik.)

ZSOLT: Itt vagyok, Laura, miért hívtál?...

(Laura ekkor „elájul”. A metróállomás kövezetére hanyatlik. Zsolt lehajol hozzá, emberek sietnek oda. Körbe veszik a párt.)

ZSOLT: Laura! Mi történt, Laura?

LAURA: *(Zsolt szemébe nézve)*

De jó, hogy itt vagy, már búcsúzni akartam,
Az aluljáró mocskába visszafeküdni,
De képtelen vagyok, mert nagyon nagy baj van,
Próbáltam leplezni, de nem tud megszünni
Az érzés, a vágy, hogy lássalak még téged,

ZSOLT: Éreztem, tudtam az első pillantáskor,
Mikor mást szeretted, azt mondtam: „majd máskor”,
Azt mondtam magamnak, talán örökre
Várni csak, várni kell, várni a jelre,
Amitől énbennem minden fellázad,
Ismerem Laura, én is ezt a vágyat.

(felemeli a lányt a földről, és a karjában tartja)

EGYÜTT: Éreztem, tudtam az első pillantásnál,
Bár te mással vagy, csak énrám vágytál,
Azt mondtam magamnak: máskor, majd máskor,
Várni csak, várni kell nem szabad egy pillantástól
Azonnal érezni, fojtsd el a vágyat,
De most már vége, mindenem fellázadt.

(Zsolt és Laura együtt távoznak énekelve, és nem veszik észre, hogy a másik lépcsőn időközben Zsuzsa érkezett le, és dermedt tanúja lett a legintimebb kettősüknék. Ezt csak az elképedt Zeusz észleli, majd azt is, hogy a pár távozása után Zsuzsa dühösen sarkonfordul, és fenyegető elhatározásra jutva elmegy a másik irányba)

ZEUSZ: Hú, ez a kislány nagyon megszervezte,
Mert ez megvolt csinálva, meg volt szerkesztve,
Kiókumlálva és megumbuldálva,
Szerintem Laura a világ szukája,

Mindegyik férfi csak ócska kis csóka,
Még az én fejem is csak Kleopátra hajója.

(Majd Zeusz valamennyit elénekel hajléktalan társaival a felvonáseleji „Hajléktalan dalá”-ból.)

8. jelenet

TÉVÉSTÚDIÓ, VETÍTETT HÁTTÉR ÉS KÉPERNYŐ, ÉS ZSOLT SZOBÁJA

(A tévéstúdióban több kamera mögött operatőrök készülődnek, Balaskóné Évit sminkelik, majd kezdődik az adás. Balaskóné mellett Zsuzsa ül, mint riportalany.)

BALASKÓNÉ: *(a kamerába)* A magyar televíziózás történetének egyedülálló pillanatához érkeztünk, jó estét kívánok minden kedves nézőnknek. Maradjanak velünk. *(a másik kamerához fordul, plánváltás)* Mindeddig példa nélküli esetet tárunk fel ezennel. Arról van szó ugyanis, hogy hajlandó volt befáradni stúdiónkba egy olyan hölgy, aki nem hogy leplezné ügynöki múltját, hanem hajlandó feltárni azt. *(Zsuzsához fordul, aki most megjelenik a képernyőn)* Tóth Zsuzsát kérdezem. Ön valóban a III/III-as ügyosztály egyetemisták közé beépült ügynöke volt a 80-as évek második felében, vagyis a rendszerváltás környéki időben?

ZSUZSA: Valóban ügynök voltam.

BALASKÓNÉ: És kikről szolgáltatott adatokat, kiket figyelt meg azidőtájt?

ZSUZSA: Ellenzéki diáktársaimról, közöttük a férjemről is.

BALASKÓNÉ: Azt hiszem, valamennyiünket meglep az őszintesége, és ezzel nem túlzok.

ZSUZSA: Elegem lett a múltamból, erről csak ennyit mondhatok.

(Zsolt, aki Laurával együtt nézi a tévét, most felnyög)

ZSOLT: *(a képernyővel beszélgetve)* Na ne! Zsuzsa! Térj magadhoz! Vigyázz, mit beszélsz! *(énekelve)* Vigyázz a szádra, édeskedvesem!

BALASKÓNÉ: A férje, Madarász Zsolt jelenleg parlamenti képviselő.

ZSUSZA: Úgy van.

ZSOLT: Na ne! Na ne! Na ne!

BALASKÓNÉ: És ő, a férje tud az ön múltbeli tevékenységéről.

ZSUZSA: Elmondtam neki mindent.

BALASKÓNÉ: Gondolom, ő meglepődött.

ZSUZSA: A legkevésbé sem. Ugyanis ő, a férjem, szintén bejáratos volt az ügyosztályra. Tárgyalt is az én tartótisztjeimmal.

BALASKÓNÉ: Ne mondja! Netán megállapodást is kötött velük?

ZSUZSA: A legteljesebb mértékben. Tanácsokkal látta el őket, hogyan menthetnék át magukat a rendszerváltás utáni időkre. Továbbá...

(Zsolt elzárja a készüléket, egyben a tévéstúdió díszlete is elsötétedik)

ZSOLT: *(maga elé meredve)* Na ne! Na ne! Na ne!

LAURA: Ha rám hallgatsz, cáfolod.

ZSOLT: Megyek, megyek, máris megyek. *(elrohan)*

(Ezután a fény végleg eltűnik a tévé stúdióról, Zsolt lakására szűkül, amelyben Laura magára maradt, s most feláll, előre jön a színpadon.)

LAURA FINÁLÉ DALA „Hideg van”

Hideg van nagyon ebben a lakásban
Ahová engem egy férfi magával hozott,
Hideg volt minden hely, amit végigjártam,
Fázom, ha az utóbbi időkre visszagondolok.

Míg sorra kerestem életem szereplőit,
Lakásról lakásra járva mindig meglepett,
Hogy milyen hideg van, azt éreztem főként
Hogy tán ezen a tájékon nem is fűtenek.

Lám, ismét fázom egy idegen embernél,
Madarász Zsolt volt a neve, ha jól emlékezem,
Egyéb sem maradt ennél meg belőle,
Ő is csak egy jéghideg lakást jelent nekem.

GYEREKHANG: **Így volt. Aki nem hiszi, járjon utána !**

V É G E